

กำพร้าบัวทอง

เรื่อง สนั่น ธรรมธิ
ภาพประกอบ วิทยา พลวิฑูลย์

วรรณกรรมเยาวชนพื้นบ้าน ภาคเหนือ

กำพริ้วบัวทอง

อุทยานการเรียนรู้

เรื่อง สนั่น ธรรมธิ
ภาพ วิทยา พลวิฑูลย์

ภาพรวมเบื้องต้น

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-974-287-730-9

ผู้เชี่ยวชาญที่ปรึกษาคณะกรรมการ

รศ.ทรงศักดิ์ ปรางค์วัฒนากุล นายเจริญ มาลาโรจน์

คณะกรรมการอำนวยการ

นางทัศนัย วงศ์พิเศษกุล นางสาวเฉียดฉัตรโคม ปรีพจน์พจนพิสุทธิ์
นายวิวัฒน์ชัย วินิจจะกุล นางสาวนันทนา เจริญภักดี

คณะกรรมการดำเนินงาน

รศ.สุกัญญา สุขฉายา ผศ.ดร.ชลภััสส์ วงษ์ประเสริฐ
นายเรืองศักดิ์ ปิ่นประทีป นายณัฐพร ศรีมุกด์

เรื่อง	สนั่น ธรรมธิ
ภาพ	วิทยา พลวิฑูลย์
พิสูจน์อักษร	นันทน์ธนต์ จิตประภัสสร, อาริณะ วีระวัฒน์
พิมพ์ครั้งที่ 1	พฤศจิกายน 2551
จำนวนพิมพ์	3,000 เล่ม
ราคา	100 บาท

เจ้าของโครงการและดำเนินการจัดพิมพ์

สำนักงานอุทยานการเรียนรู้
สำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน)
สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี

ส่วนบริการ อาคารเซ็นทรัลเวิลด์ ชั้น 8 Dazzle Zone

โทรศัพท์ 0-2257-4300 โทรสาร ต่อ 125
ส่วนสำนักงาน 999/9 อาคารสำนักงานเซ็นทรัลเวิลด์ ชั้น 17
ถนนพระราม 1 โทรศัพท์ 0-2264-5963-65 โทรสาร 0-2264-5966
www.tkpark.or.th

ดำเนินการจัดทำต้นฉบับ

มูลนิธิหนังสือเพื่อเด็ก โทรศัพท์ 0-2805-0202 โทรสาร 0-2805-1308
www.thaibby.in.th

ออกแบบรูปเล่ม จัดพิมพ์ และจัดจำหน่าย

บริษัท แพลน ฟอว์ คிடส์ จำกัด โทรศัพท์ 0-2575-2828
โทรสาร 0-2575-2558
www.planforkids.com
เหมาะสำหรับเด็กอายุ 9 ปีขึ้นไป

คำนำ

ในการจัดตั้งอุทยานการเรียนรู้ภูมิภาคต้นแบบแต่ละภาคนั้น สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ (TK park) ได้มีการเตรียมการคู่ขนานกันไปทั้งด้านกายภาพและเนื้อหาสาระ กล่าวคือในระหว่างที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกำลังปรับปรุงหรือก่อสร้างอาคารสถานที่สำหรับห้องสมุดมีชีวิตในรูปแบบอุทยานการเรียนรู้ สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ก็ประชุมหารือกับบุคลากรในท้องถิ่นและร่วมกันคัดเลือกหนังสือ ดนตรี และกิจกรรมต่างๆ ไปพร้อมกัน เพื่อเตรียมการด้านหนังสือและสื่อต่างๆ ซึ่งถือเสมือนเป็นจิตวิญญาณของห้องสมุด

โครงการนิทานพื้นบ้านเป็นส่วนหนึ่งของการเตรียมการทางด้านเนื้อหาสาระ ด้วยเล็งเห็นว่าเรื่องเล่าในแต่ละชุมชนมีทั้งสาระ ความสนุกสนาน และจินตนาการ สืบทอดกันมาจากภูมิปัญญาท้องถิ่นอันล้ำลึก มีความหมายต่อการเชื่อมโยงวิถีชีวิต วัฒนธรรม และการดำรงอยู่ร่วมกันระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ และมนุษย์กับธรรมชาติ แม้จะเป็นเรื่องเล่าเฉพาะกลุ่มชนในพื้นที่ แต่สาระที่แฝงอยู่ในเนื้อหาเรื่องราวของนิทานนั้นคือคติสอนใจ ซึ่งเป็นความรู้สากลที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ทุกหนแห่ง

สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ จึงมอบให้มูลนิธิหนังสือเพื่อเด็กเป็นผู้ดำเนินการประสานงานกับปราชญ์ชาวบ้าน นักวิชาการและผู้ทรงคุณวุฒิ ร่วมกันคัดเลือกนิทานเรื่องเล่าพื้นบ้านที่มีคุณค่า มีอิทธิพลต่อความคิดและจินตนาการของเยาวชนในทางสร้างสรรค์ นำมาเรียบเรียงและจัดทำภาพวาดประกอบขึ้นใหม่ เพื่อจัดพิมพ์เป็นหนังสือที่มุ่งเสริมสร้างจินตนาการให้อ่านง่ายและเพลิดเพลิน โดยหวังว่าจะเป็นสื่อจูงใจให้เด็กและเยาวชนทั่วไปสนใจและรักการอ่านมากยิ่งขึ้น ทั้งยังสามารถนำไปประกอบการเล่านิทานในครอบครัว โรงเรียนและแหล่งเรียนรู้ต่างๆ เป็นการสืบทอดภูมิปัญญาท้องถิ่นให้คงอยู่สืบไป

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า นอกเหนือจากบทบาทในฐานะผู้จัดประกายแนวคิดห้องสมุดมีชีวิตในประเทศไทย ให้เป็นพื้นที่แสวงหาความรู้ในบรรยากาศการเรียนรู้อย่างสร้างสรรค์และทันสมัยแล้ว สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ยังจะได้ทำหน้าที่ปลูกฝังและส่งเสริมนิสัยรักการอ่านแก่เด็กและเยาวชน บนพื้นฐานของความเคารพและภาคภูมิใจในภูมิปัญญาของแต่ละท้องถิ่น เสริมสร้างการยอมรับความแตกต่างหลากหลายและใช้สติปัญญาแก้ไขปัญหานั้นจะนำไปสู่สังคมสันติสุขอันเป็นที่สุด

สำนักงานอุทยานการเรียนรู้

สารบัญ

หนึ่ง

๑

แม่ขมา

7

ห้า

๕

ตามหาลูก

39

สอง

๒

กำเนิดกุมาริ

13

หก

๖

หัวใจลูก

45

สาม

๓

พราหมณ์

23

เจ็ด

๗

รางวัลกตัญญู

55

๑๑

๑๑

ตู้วัง

31

แปด

๘

นางบาท

65

๖๖๖๖

หนึ่ง

แม่หมา

แม่ชมา

ครั้งหนึ่งในอดีต ณ กรุงพาราณสี มีพระราชาชื่อ บรมโฆส ครองเมือง พระองค์มีพระมเหสีที่ทรงสิริโฉมงดงามยิ่ง แต่น่าเสียดายที่สิ้นพระชนม์ไปก่อนเวลาอันควร พระราชาได้แต่เศร้าโศกเสียพระทัย และครองเมืองสืบมาโดยที่ไม่ได้อภิเษกกับหญิงใด

ณ ชายป่าเชิงเขาแห่งกรุงพาราณสี มีกระต่ายนายหนึ่ง ปลุกกระท่อมอาศัยอยู่ โดยยึดอาชีพทำไร่และรับจ้างถางไร่เป็นปกติ วันหนึ่ง หลังจากเสร็จงานไร่ เขากลับบ้านอย่างเร่งรีบ “หิวข้าวจริงว๊าย!”

เขาตะโกนในใจ

ถึงบ้านตอนตะวันลับฟ้า เก็บมิด เก็บเสียม แล้วรีบติดไฟหุงข้าว ควันโขมงรวมตัวกันลอยสู่เบื้องบน ครูใหญ่ก็ได้กลิ่นหอมกรุ่นของข้าวร้อนๆ ตลบฟุ้งไปทั่วบริเวณ

ปลาเค็มตัวเชื่องถูกนำมาเสียบไม้ ปิ้งบนถ่านไฟคุุไซน กลิ่นข้าวร้อนๆ กลิ่นปลาเค็มปิ้งไฟหอมฉุย ยวนใจยิ่งนัก

เข็ดน้ำข้าวแล้วยกขึ้นตั้งเตาอีกครั้ง เขาหันหลังเอื้อมหยิบจานข้าวมาถือไว้แล้วตักข้าวใส่จาน

ข้าวร้อน ๆ กับปลาเค็ม วันนี้ช่างแสนเอร็ดอร่อย เขากินไปเรื่อย ๆ จนอิมหมีพื้มัน แต่ก็ยังเหลือข้าวอยู่นิดหน่อย

“เฮ้ย!”

เขาสะดุ้งสุดตัว เมื่อเห็นเงาดำปรากฏตรงหน้า แต่เมื่อรวบรวมสติฟุ้งมอง

“อะไรนะ!”

“โหลงออกไปที”

ภาพที่เห็นเป็นหมาเพ็งโตมาไม่นาน มันคงได้กลิ่นอาหารแล้วตามกลิ่นมา มันนั่งกระดิกหาง จ้องมองหน้าชายชาวไร่เหมือนวิงวอนขอข้าวกิน

เขาเทข้าวที่เหลือในจานกองลงบนพื้น

“เอ้า กินซะ แกคงหิว”

พูดเสร็จ จึงไปอาบน้ำแล้ว เข้าพักผ่อนเอาแรงสำหรับวันต่อไป เข้าแล้ว เขาแบกมิดยารออกจากบ้าน ทันใดนั้น เขาเห็นหมาตัวหนึ่ง มันเป็นหมาที่เขาให้ข้าวกิน เมื่อคืนนี้เอง

มันวิ่งนำหน้าชายชาวไร่ราวกับว่าเขาเป็นเจ้านายมัน

“หมาตัวนี้ท่าทางจะฉลาด แต่เอ๊ะ...หมาตัวเมียนี่!...ช่างมันเถอะ เราจะเลี้ยงตามมีตามเกิดไว้เป็นเพื่อนไปไร่ก็ดีเหมือนกัน”

เขารำพึงกับตัวเอง

เขาเลี้ยงหมาตามมีตามเกิดจริง ๆ บางวันได้กินน้อย บางวันได้กินมาก และบางวันก็ไม่ได้กินเลย กระนั้น หมาก็ไม่ได้หนีไปไหน ยังคงวนเวียนอยู่บริเวณนั้นด้วยความจงรักภักดี

จำเนียรกาลต่อมา เมื่อหมาเจริญวัยขึ้นก็ตั้งท้อง โดยไม่มีหมาตัวผู้อาศัยอยู่แถบนั้นแม้แต่ตัวเดียว จึงกลายเป็นเรื่องน่าสงสัยและชวนนินทาของชาวบ้านละแวกนั้น

“เฮ้ย หมามันจะท้องได้ยังไง ไม่มีตัวผู้สักตัวอยู่แถวนี้”

คนข้างบ้านกล่าวกับชาวบ้านที่เดินสวนมา ขณะที่ผ่านกระท่อมของชายนั้น

“นั่นสิ แถวนี้ไม่มีหมาตัวผู้อยู่เลยนี่นา”

ชาวบ้านอีกคนเสริม

“ธรรมดา หมามีท้องก็ต้องมีพ่อหมา”

“เออ ข้าก็ว่าอย่างนั้นแหละ”

อีกคนหนึ่งคล้อยตาม

“หรือว่า...”

คำสนทนาทั้งหมด ชายเจ้าของหมาได้ยินโดยตลอดเขาเริ่มกังวล

“แต่ก็เอาเถอะ ใครคงไม่คิดสืบตนเป็นอย่างอื่นหรอกน่า”

เขาคิดในใจ

จากนั้น เสียงโจษขานเล่าลือเรื่องหมามีท้องในบ้านชายโสด ยิ่งหนาหูขึ้น สายตาของชาวบ้านมองชายเจ้าของหมาอย่างเหยียดหยัน

“จัญไรเสียจริง คนเป็นพ่อหมา!”

“มันหาเมียที่เป็นมนุษย์ไม่ได้นี่สิ”

“บ้านเมืองต้องอาเพศแน่”

เสียงของชาวบ้านอิงลอลอยู่ในความคิดของเขาตลอดเวลา

“เอาไว้มันได้เสียแล้ว นังหมาอัปรีย์!”

เขาสับสนด้วยความโกรธ พลังฉวยด้ามเสียมกระหน่ำตีหมาผู้เคราะห์ร้ายอย่างไม่ยั้งมือ

“เอ็ง ๆ ๆ ๆ”

เสียงร้องของหมาดังไปไกล

อนิจจา หมาตัวนั้นไม่มีโอกาสรู้เลยว่าตนมีความผิดอันใด มันได้แต่ส่งเสียงร้องด้วยความเจ็บปวด แต่มิได้วิ่งหนีไปไหน จนในที่สุดเมื่อทนความเจ็บปวดไม่ได้ จึงต้องคลานมุดรั้วออกนอกบริเวณบ้านไป สามราตรีต่อมา หลังจากที่นอนซมเพราะระบมไปทั่วภายในป่าละเมาะ มันรู้สึกหิวโหยเป็นกำลัง จึงเดินโซซัดโซเซเข้าไปในละแวกบ้านของผู้คน เพื่อจะพบเศษอาหารประทังชีวิตบ้าง บังเอิญชายเจ้าของหมาไปพบเข้า ขณะที่เขาถือมีดตำยาวยาวเพื่อไปถางไร่

“มึงยังไม่ตายรี?”

เขาก้าวสวบ ๆ เข้าหา พร้อมกับหวดด้ามมีดในมือใส่ร่างของมันหลายครั้ง มันได้แต่นอนนิ่งยอมให้เขาทุบตี สุดท้ายเขาใช้มีดฟันฉับลงถูกต้นขาของหมาตัวนั้น คราวนี้มันส่งเสียงร้องครวญครางอย่างน่าสงสาร

“เอ็ง ๆ ๆ ๆ”

ด้วยความเจ็บปวดอย่างสาหัสรวมทั้งความรัก ห่วงใยลูกในท้อง มันจึงรีบพาร่างที่ชกเลือดกระเด็นกระสนหนีเข้าป่าไป

คืนนั้นฝนตกหนัก มันอาศัยนอนในป่าละเมาะที่เดิม ซึ่งเคยอบอุ่นและปลอดภัย แต่คืนนั้นมีน้ำเจิ่งนองท่วมท้น มันพยายามคลานตะเกียกตะกายไปอาศัยในโพรงใต้ต้นไม้ใหญ่ เสียดแปลบนกายให้คลายเจ็บ ซึ่งพอทุเลาได้บ้างในบางขณะ

แผลกว้างเจ็บแปลบนกาย แผลใจยิ่งเจ็บแปลบลึก นึกไม่ถึงว่าใจมนุษย์จะอำมหิตถึงเพียงนี้

๐๐๐๐๐

สอง

กำเหนิดกุมารี

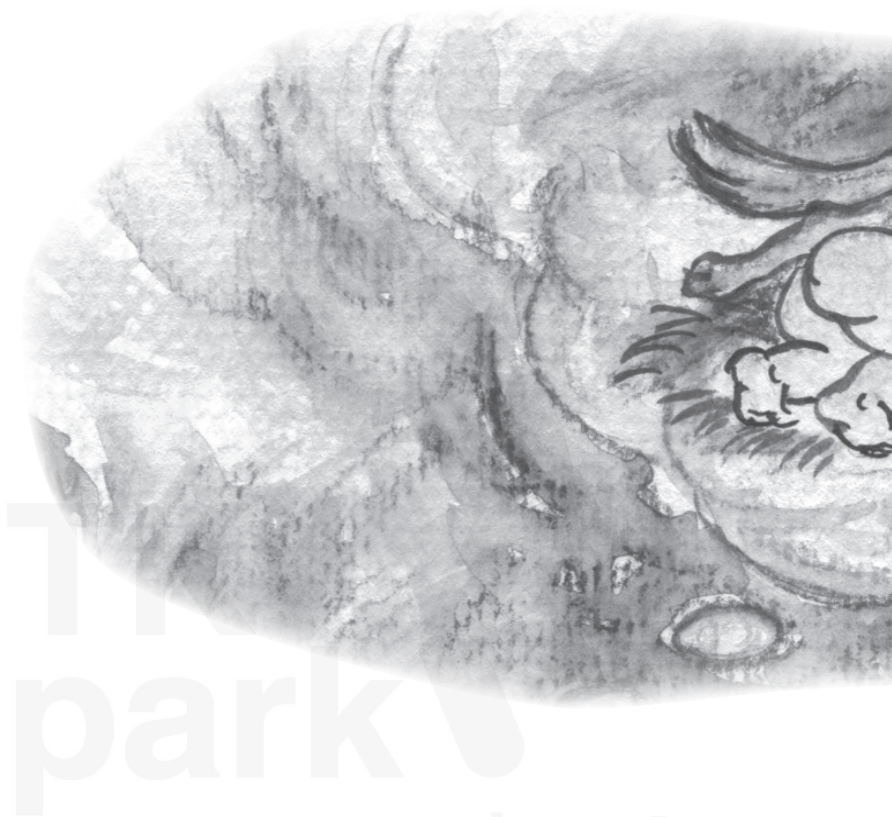
กำเห็ดกุมารี

หลายวันแล้ว ท้องฟ้ามีหม่น ใบบไม้หล่นร่วง อากาศหนาว เย็นแผ่คลุมไปทั่ว เจ้าหมางุ่นง่านหงุดหงิด ในท้องปวนปั่น กอดต้น จนขนลุกตั้งขึ้น สัญชาตญาณต้องการพื้นที่แห้งใดแห่งหนึ่งที่ปลอดภัย ในที่สุดก็ได้พบโพรงลึก พื้นทรายละเอียด ใต้อุ่นจากดิน น่าจะเป็นที่เหมาะแก่ตนและลูกน้อย

รอบๆ บริเวณนั้นโอบล้อมด้วยภูเขาสามลูก ด้านบนของโพรงมีเงื้อมหิน แข็งแรงพอเป็นที่กำบังแดดจ้าและลมฝนได้ดี แม่หมารีบวิ่งไปคาบเศษผ้าที่ชาวบ้านทิ้งไว้ ณ ชายป่ามาปูเป็นที่นอน แล้วเข้าไปอาศัยอยู่

“อู๊ว๊ว๊ ๆ ๆ ๆ”

เสียงเด็กร้องดังค่อนข้างอู้อี้ อยู่ในโพรงลึกพักก็เจ็บไป ครูใหญ่มีเสียงลักษณะเดียวกันตั้งขึ้นเป็นคำรบสอง ท่ามกลางความมืดสลัวของเวลาค่ำอรุณรุ่ง

แม่หมาบรรจงเลียร่างของลูกน้อย ซึ่งเกิดเป็นมนุษย์เพศหญิง ทั้งสองด้วยความรักและทะนุถนอม

“ฉันจะเลี้ยงดูลูกน้อยทั้งสองให้ดีที่สุด”

แม่หมานึกอยู่ในใจ แล้วหลับไปด้วยความอ่อนเพลีย

ป้ายคล้อยแล้วแต่อากาศยังคงเย็น แม่หมาจ้วเจียลืมตาเห็น ลูกน้อยทั้งสองนอนดูดนมอยู่ มันเลียลูกน้อยเหมือนจะลုပ်ไล่ให้ เคลิ้มหลับ

“นอนเสียนะลูกแม่”

ลูกน้อยหลับไปเหมือนรู้ความในใจของแม่

แม่หมาลุกขึ้นยืดกายแล้วสะบัดร่าง ก่อนค่อยๆ คลานออกจากโพรง

“ลูกเอ๋ย ตอนนี่แม่หิวเหลือเกิน รอแม่ตรงนี้นะ เดี่ยวแม่มา”

ระยะทางจากโพรงที่อยู่อาศัยกับบ้านคน ดูไกลโข แต่แม่หมา ก็พยายามวิ่งไปเพื่อหาเศษอาหารกิน อย่างที่เคยปฏิบัติมา จากนั้น ก็รีบวิ่งกลับเข้าไปอยู่กับลูก

คืนวันผันผ่าน เด็กน้อยทั้งสองเติบโตขึ้นด้วยน้ำนมของแม่หมา และเมื่อโตขึ้นจนน้ำนมไม่เพียงพอที่จะเลี้ยงลูกได้ แม่หมาพยายามหาผลไม้ที่หอมหวานมาให้ลูกกิน สลับกับการคาบเอาเศษอาหารที่ได้จากการขโมยของชาวบ้านบ้างมาเลี้ยงดู นอกจากนี้ บางวันก็คาบเอาเสื้อผ้าของชาวบ้านที่ทิ้งแล้ว หรือที่ตากไว้มาให้ลูกได้สวมใส่

แม่หมาทำเช่นนี้ตลอดมาจนลูกทั้งสองโตขึ้นเป็นสาวรุ่น รู้จักใช้ชีวิตที่ช่วยกันหาเลี้ยงตนและแม่ด้วยการเก็บผักหักพิน และหาของป่าไปขายแลกเปลี่ยนกับชาวบ้านเป็นอาจิด

บุตรสาวทั้งสองของแม่หมาได้รู้จักคุ้นเคยกับชาวบ้าน เรียนรู้ภาษาคน จนได้ชื่อพี่สาวว่า “เซฎฐิกา” ส่วนน้องสาว ชื่อ “ศรีบัวทอง”

เซฎฐิกาและศรีบัวทองมีรูปร่างหน้าตาสะสวยเหมือนกัน แต่ต่างกันที่อุปนิสัย

“แม่จ๋า หนูเอาข้าวมาให้แม่ อร่อยนะ นี่จ๊ะ แม่กินเสียเถอะจ๊ะ”

เสียงลูกสาวคนเล็ก เรียกแม่หมามากินอาหารที่ตนเตรียมไว้ด้วยความอาทร

แม่หมาอายุมากแล้ว ได้แต่มองดูลูกด้วยความชื่นชม

“ลูกจ๋า ไม่ต้องห่วงแม่หรอก แม่ไม่ค่อยหิว ลูกกินก่อนเถอะ”

“แม่แก่แล้ว ไม่ต้องกินอะไรมากนักหรอก เดียวก็ตายแล้ว!
ฉันสิ จะต้องโต จะต้องกินอีก มีต่อไปไม่รู้จะไปหาที่ไหน”
เซษฐิกาผู้พี่ กระจกจางข้าวที่น้องสาววางไว้ตรงหน้าแม่ออกไป
อย่างรวดเร็ว

ศรีบัวทองมองพี่สาวด้วยสายตาดัดพ้อ

“แม่เจ้า...เดี๋ยวหนูไปหาข้าวมาให้ใหม่ แม่รอเดี๋ยวนะจ๊ะ”

นางโอบกอดแม่แล้วผละออกไป

พี่สาวค้อนตามหลังน้องสาวด้วยความหมั่นไส้

แม่หมาเหือบแลดูลูกสาวทั้งสอง แล้วหลับตาลงทอดถอนใจ

สาวน้อยเจริญวัยขึ้นเรื่อยๆ ความเป็นสาวทำให้สนใจตัวเอง

มากยิ่งขึ้น

ของป่าที่หาได้ บางครั้งนำไปขายแลกซื้ออาหาร ข้าวสาร หาก
มีเงินเหลืออยู่บ้าง จะซื้อเสื้อผ้าในตลาดใกล้หมู่บ้าน

“เสื้อตัวนั้นสวยจัง”

ศรีบัวทองชี้ให้พี่สาวดูเสื้อที่แขวนไว้

“อือม...สวย แต่ต้องเป็นของฉันเท่านั้น”

“ทำไมล่ะ”

“เงินที่เหลือมีพอซื้ออยู่ตัวเดียว ฉันเป็นพี่ ฉันต้องได้ก่อน
น้อง”

น้องสาวยีนก้มหน้านิ่ง

ส่วนพี่สาว เอาเสื้อมาทาบตัวเอง ถ้ามคนโน้นที คนนี้ที
ว่าเหมาะกับตัวเองไหม

“ไอ้โฮ...สวยอะไรอย่างนี้”

ยายแก่คนหนึ่งชม

“เสื้อหรือคนกันจ๊ะ”

ป้าอีกคนป้อนคำหยอก

แววตาหลายคนชื่นชม แต่ส่วนหนึ่งมองด้วยหางตา

“ลูกสาวใครเนี่ย”

“หรือเป็นลูกกำพร้า”

“ลูกคนปากกระมั่ง”

“ไม่ใช่...เทวดาเลี้ยงต่างหาก”

“อาจไม่ใช่ลูกคนก็ได้”

เสียงซุบซิบหลากหลายเสียง ทำให้เซมูจิก้าอึดอัด นางเก็บข้าวของรีบเดินทางกลับโดยมีน้องสาวเดินตามต้อยๆ

“พี่โกรธพวกเขาหรือ”

“ใช่ พวกเขาดูถูกเรา”

เซมูจิก้าเดินเร่งเร็วขึ้นตามความแรงของอารมณ์

“พวกเขาจะรู้ความจริงไม่ได้”

พี่สาวหยุดเดินแล้วหันหน้ามา

“ความจริงอะไร”

“ก็เราเป็นลูกหมาใจ ขนาดไม่รู้ว่าเราเป็นใคร เขายังดูถูกเราเพียงนี้”

“แต่ถึงอย่างไร แม่หมาก็เป็นผู้ให้กำเนิดแก่เรา”

“ไม่ใช่ แม่หมาอาจขโมยเรามาจากที่อื่น”

ทั้งสองยืนนิ่งไปพักหนึ่ง

“ฉันเชื่อว่า แม่หมาเป็นแม่ของเราจริงๆ”

น้องสาวเอ่ยขึ้น

“แต่ฉันไม่เอากเชื่อ และไม่ต้องงการให้ใครมาตราหน้าว่าฉันเป็นลูกหมา!”

เซมูจิก้ากล่าวด้วยอารมณ์ฉุนเฉียว

“แกจำไฉนนะ แกอย่าแพร่งพรายให้ใครรู้โดยเด็ดขาด ว่าฉัน
กับแกเป็นลูกหมา!”

พี่สาวกระแทกเสียงพร้อมเอามือชี้หน้า แล้วก้าวฉับๆ
เดินห่างออกไปทิ้งศรีบัวทองยี่นึ่งอยู่กับที่

~~~~~

๐๐๐๐๐

สาม

พรานพข

พรานหุบ

ครั้งนั้น พรานป่าคนหนึ่งอาศัยอยู่ใกล้ราวป่า วันหนึ่งเขา
เข้าป่าล่าสัตว์ตามปกติ วันนั้นป่าทั้งป่าดูเงียบเหงา ต้นไม้ใบหญ้า
สงบนิ่ง ไม่มีแม้แต่เสียงสัตว์ป่าและนกที่เคยส่งเสียงร้องก้องไพร

“วันนี้ป่าเป็นอะไรไปนะ”

เขาพึมพำ ขณะเดินไปก้มดื่มน้ำจากลำห้วย

“ออกจากบ้านมาแต่หัวรุ่ง แมองหัวสັกตัวไม่เห็นไผ่ลมมาให้
ยิงเลย”

ทันใดนั้น เขาได้ยินเสียงสวบสาบของใบไม้แห้งเหมือนมัน
ถูกเหยียบย่ำ เสียงนั้นดังมาจากอีกฟากหนึ่งของลำห้วย

พุ่มไม้บริเวณนั้นสั้นไหว น่าจะมีสัตว์ใหญ่ให้ยิงเสียกระมัง
 พรานป่าบรรจงขึ้นสายหน้าไม้ พร้อมวางลูกศรลงบนร่อง
 กระสุน แล้วนั่งเฝ้ารอดูเหยื่อตามสัญชาตญาณของนายพราน
 ผู้ช่ำชอง

เสียงสบสาดังห่างออกไป เขาตัดสินใจจุ่มเท้าก้าวข้าม
 ลำห้วยด้วยความสุขุม ภาพพุ่มไม้ไหวๆ เคลื่อนที่ไปอย่างต่อเนื่อง
 พรานย่อ่งตามไปด้วยใจจดจ่อ จนได้ระยะพอที่จะเห็นสิ่งที่เคลื่อนไหว

เขาใจตื่นระทึก ยกหน้าไม้ขึ้นประทับกับป่า พลันปรากฏ
สิ่งที่เคลื่อนไหว

“ให้ตายเถอะ!”

เขาลดหน้าไม้ลงจากป่า ภาพที่ปรากฏเบื้องหน้าเป็นหญิงสาว
สองคนกำลัง่วนอยู่กับการเก็บเห็ดป่า

“สวยเหลือเกิน! มนุษย์หรือนางไม้กันแน่”

ความสวยของสองสาวน้อยทำให้พรานตกตะลึงยืนนิ่งอยู่
กับที่ครู่หนึ่ง เมื่อสติกลับคืนมา เขาเริ่มใช้ความคิด

“หญิงสาวทั้งสองงดงามปานนี้ มิควรคู่อยู่กับป่าดงพงไพร
จำเราจะไปทูลพระราชินีให้ทรงทราบดีกว่า”

เขาค่อยๆ ถอยเท้าก้าวออกมา แล้วมุ่งหน้าสู่พระราชวัง

หลายคืนก่อนที่พรานจะไปพบนางทั้งสองนั้น พระราชาทรง
ฝันไปว่า มีชายคนหนึ่งเอาพระธำมรงค์มาถวายจำนวนสองวง
วงหนึ่งมีความงามงดงามสมบูรณ์แบบไร้ที่ติ อีกวงหนึ่งมีรอยตำหนิ
และพอจะนำมาสวมใส่กลับหลุดร่วงตกใต้ปราสาท หากดูก็ไม่พบ
พระองค์สะดุ้งตื่น และจดจำความฝันได้เป็นอย่างดี

วันหนึ่งพระราชินีทรงสั่งให้ไพร่หลวงงเข้าเฝ้า แล้วทรงเล่าความฝัน
ให้ฟัง

ไพร่หลวงกราบทูล หลังจากคิดคำนวณจากตำราแล้ว

“ขอเดชะ...คือว่า พระธำมรงค์นั้น หมายถึงหญิงสาว พระองค์
จะได้พบกับหญิงสาวพร้อมกันถึงสองคน ภายหลัง หญิงทั้งสอง
คนจะได้รับการอภิเษกเป็นราชเทวี”

“ทั้งสองคนเขี้ยวหรือ”

“พะยะค่ะ”

“แต่ในที่สุด จะเหลือเพียงคนเดียวเท่านั้น เพราะหญิงทั้งสองต่างมีอุปนิสัยและบุญญาบารมีที่แตกต่างกัน คนที่มีคุณธรรมและบารมี เหมาะสมเทียมเท่ากับพระองค์ท่านนั้นที่จะอยู่เคียงคู่พระองค์ไปได้ตลอด”

ขณะที่โหรหลวงกำลังทำนายอยู่นั้น มีพรานป่ามาขอเข้าเฝ้าพอดี

“ขอเดชะ พระอาญาไม่พั้นเกล้า”

“เจ้ามีธุระอันใดหรือ”

“วันก่อน ข้าพระองค์เข้าป่าตามปกติได้พบหญิงสาวสองคนมีความงามเป็นเลิศ หาหญิงใดเปรียบปานมิได้พะยะค่ะ”

“อาจจะเป็นลูกเมียใครแถวนั้นก็ได้อ”

“ข้าพระองค์สืบดูแล้ว พบว่านางทั้งสองอยู่ในป่าตามลำพังพะยะค่ะ”

พรานป่ายืนยิ้มอย่างแข็งขัน และยังพรัมพรอนาถึงความงามของนางทั้งสองอยู่อย่างนั้น จนพระราชนิกอัยกเห็น

“นางงดงามมากจริง ๆ หรือ เราไม่อยากจะเชื่อ สวาทชาวป่าจะงดงามอะไรปานนั้น แล้วพ่อแม่นางเป็นใครกันล่ะ เจ้าทราบหรือไม่ นายพราน”

นายพรานอ้าอึ้ง เพราะไม่ทราบที่มาที่ไปของหญิงสาวทั้งสองอย่างถ่องแท้ แต่เท่าที่เห็น นางทั้งสองคงมีบ้านอยู่ในละแวกชายป่า

“คงเป็นลูกชาวบ้านธรรมดาแน่ละพะยะค่ะ แต่เผชิญพ่อแม่นางคงตายไปแล้ว เหลือแต่นางสองคน ทำมาหาเลี้ยงชีพกัน

แต่ในป่าตามลำพัง”

“นางอายุอานามสักเท่าไร? เจ้ารู้ไหม”

พระราชายังคงสงสัย

“นางทั้งสองคงอายุราวๆ สักสิบหก พะยะคะ ดูไม่ห่างกันนัก เหมือนจะเป็นคู่แฝดกันเสียด้วยซ้ำ

พรานป่าพูดต่อไป

“ไม่มีใครช่วยยิ่งหย่อนไปกว่ากัน ผิดพรรณนั้นมิได้ดูเป็นสาวชาวป่าเลย เหมือนนางฟ้านางสวรรค์ แม้เสื้อผ้าอาภรณ์จะมอมแมมไปหน่อยก็เถอะพะยะคะ”

นายพรานยังคงสาธยายไม่หยุด จนพระราชเห็นภาพหญิงสาวแสนสวยในความคิด แล้วก็รู้สึกใจเต้นระรัว อยากพบนางทั้งสองขึ้นมาทันที แต่ยังคงเก็บความตื่นเต้นไว้ภายใน

“แล้วเจ้าจะให้เราทำประการใด จงว่ามา”

“พระองค์ก็ทรงอยู่เปล่าเปลี่ยวมานาน ไม่ทรงคิดจะรับนางทั้งสองมาเป็นนางราชเทวีหรือพะยะคะ”

นายพรานพูดตามตรง จนพระราชกลั่นยิ้มไม่อยู่

“เจ้าก็ว่ากันไป ข้าแก่แล้ว จะรับนางที่อายุคร่าวลูกมาเป็นราชเทวีได้อย่างไร ชาวบ้านมิพากันว่าข้าหрокหรือ พวกท่านเสนาอำมาตย์จะว่าอย่างไร”

พระราชอาแทบจะลุกขึ้นไปหานางในบัดดล แต่ก็ทรงลังเล จึงยังเสียดเสนาอำมาตย์ดูก่อน

“พระองค์เป็นเจ้าเหนือหัว ไม่มีผู้ใดขัดพระราชประสงค์แน่นอนพะยะคะ อีกอย่างหนึ่งพระองค์ก็ยังมีผู้สืบราชสมบัติ

จึงควรที่จะต้องอภิเษกใหม่อีกครั้ง จะได้มีพระโอรสและพระธิดาบ้าง บ้านเมืองเราก็จะได้ไม่เจียบเหงาจนเกินไป ทรงรับนางมาเถอะพะยะค่ะ”

เสนาท่านหนึ่งสนับสนุนให้พระราชินีไปรับสาวชาวป่า

“ขอเดชะ สิ่งทีพรานป่าพบ ดูจะเป็นเรื่องเดียวกันกับความฝันของพระองค์อย่างมิต้องสงสัยพะยะค่ะ”

โหรหลวงเสริมท้ายคำพูดของเสนา

“ถ้าอย่างนั้น เราจะไปรับนางมาอยู่ด้วย”

“ทหาร! จัดขบวนช้างม้าให้พร้อมเดี๋ยวนี้!”

“พะยะค่ะ”

เมื่อจัดขบวนและไพร่พลพร้อมแล้ว พระราชินีสั่งให้เคลื่อนขบวนทันที โดยมีพรานป่านำทาง

๐๐๐๐๐

๒๗

สู่วิ่ง

TK park
อุทยานการเรียนรู้

นงนุช ธีระราชกุล
๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๐.

ผู้วัง

เช้าวันนั้น ศรีบัวทองหอบตะกร้าใส่ผักและของป่าเข้าไปขายในตลาดดังที่เคยทำมาทุกวัน หากแต่วันนี้ เขฏฐิภาไม่มาด้วยเหตุผลของพี่สาวคือ ไม่อยากพบหน้าชาวบ้านกลัวจะถูกเยาะเย้ยถากถาง

“อ้าว วันนี้ทำไมมาคนเดียวล่ะ ศรีบัวทอง”

แม่ค้าคนหนึ่งร้องทักทันทีที่ศรีบัวทองวางตะกร้าลงในตลาด

“มาคนเดียวจะ เอ่อ... พี่สาวไม่ค่อยสบายนะ”

คำพูดของพี่สาวดังก้องอยู่ในมโนนึก

“แกจำไว้นะ แกอย่าแพร่งพรายให้ใครรู้โดยเด็ดขาดว่าฉันกับแกเป็นลูกหมา!”

ศรีบัวทองสลัดความคิดนั้นทิ้งไป เชิดหน้าขึ้นยิ้มทักทายและขายของตามปกติ

“ศรีบัวทอง... เสื้อผ้าเก่าและขาดแล้วนะ วันนี้ป่าเขาเสื่อมมาให้เอาไปใส่ล่ะ”

ป่าแสงที่เคยเมตตาหยาบยื่นแบ่งปันอาหารส่งถุงเสื้อเก่าให้ ศรีบัวทอง

นางรับมาถือไว้พร้อมคำขอบคุณ น้ำตาคลอด้วยความตื่นตันในความยากไร้ หากยังมีผู้อารีเช่นนี้

“ขอบใจจะป่า ป่าให้หนูมากมากมายแล้วนะ หนูไม่ยอมรับกวนป่าเลย”

“ไม่เป็นไรหรอก ศรีบัวทอง อันที่จริงป่าอยากให้หนูมาอยู่ด้วยนะ แต่พี่สาวหนูคงไม่ยอมให้มา”

ป่าแสงกล่าวอย่างจริงใจ ศรีบัวทองนิ่งอึ้ง ไม่รู้จะตอบประการใด

“หนูขอบใจอีกครั้ง แต่หนูทิ้งพี่สาวไม่ได้หรอกจะ ไม่อยากให้เราอยู่คนเดียว”

ในใจนึกว่า ห่วงแม่หมาเป็นที่สุด นางไม่ต้องการจากแม่และพี่สาวไปไหน แม้จะทำให้ชีวิตสบายขึ้นก็ตาม แต่ศรีบัวทองไม่อาจหนีไปสบายคนเดียวได้แน่

“เอาเถอะ...ไม่มาอยู่กับป่าก็ไม่เป็นไร...ป่าไม่รบกวนหรอก แต่ป่าสงสารหนูเหลือเกิน”

ขณะที่ทั้งสองกำลังสนทนากันอยู่นั้น พลันก็มีเสียงขบวนช้างม้าดังใกล้เข้ามา ทหารนำขบวนมาถึงก่อน พร้อมกับไล่ชาวบ้านให้หลบขบวนไป

“ทุกคนหลบไป! นี่เป็นขบวนเสด็จของพระราชินี หลบไปให้พ้นทาง!”

ศรีบัวทองเก็บตะกร้าแล้วหลบซุกกายอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ ตัวสั่นเทาด้วยความกลัว

“ขบวนพระราชินีเหรอ น่ากลัวจริงๆ ทหารเต็มไปหมด”

อุทยานการเรียนรู้

ศรีบัวทองนึกในใจ แล้วรีบซื้อข้าวปลาอาหารกลับเข้าป่านางเดินตัดผ่านไปตามทางลัด

ขบวนของพระราชผ่านไปแล้ว ผู้คนในตลาดพากันซุบซิบ

“จะเสด็จไปไหนหรือ พระราชา ไม่เคยเห็นผ่านมามาทางนี้ นี่เป็นทางไปสู่ป่านี้ หรือจะไปล่าสัตว์”

พระราชาก็ใช้เวลาเดินทางนานพอควร จึงไปถึงบริเวณที่พรานป่าพบนางทั้งสอง พรานป่าผู้นำทางได้เข้าสอดส่องดูก่อนพบว่านางทั้งสองอาศัยอยู่ในโพรงใต้ผาสามเส้า แล้วออกมากราบทูลให้พระราชาทรงทราบ

“นางอยู่ในโพรงลึกเข้าไป ฉลาดนัก คงหาที่หลบภัยอย่างดี เพราะอยู่กันแต่ลำพังสองคน ไม่มีผู้ดูแลปกป้องพะยะค่ะ”

“ลักษณะเช่นนี้ คงไม่ดีแน่หากเราจะพากันไปทั้งหมด คงต้องไปกันสองสามคนก็พอ เดี่ยวนางตกใจจะไม่ยอมมากับเรา”

พระราชาทรงครุ่นคิดอย่างรอบคอบ

“ถ้าอย่างนั้น พระองค์เสด็จไปกับหม่อมฉันเถอะพะยะค่ะ ที่เหลือให้คอยอยู่ที่นี้ แล้วค่อยพานางมาอย่างเงียบๆ ไม่ให้นางตกใจเกินไป”

พระราชาก็ได้สั่งข้าราชการบริวารพักพลหลบอยู่ ส่วนพระองค์เสด็จไปกับพรานป่า ซึ่งพรานป่าพาเสด็จไปที่ผาสามเส้า ทั้งสองค่อยๆ เดินไปอย่างเงียบๆ และวางท่าทางให้เป็นมิตรที่สุด แล้วพากันมาหยุดยืนที่หน้าโพรงที่อาศัยของทั้งสองนาง

ทันใดที่พบพระราชากับพรานป่า นางทั้งสองตกใจกลัวจนตัวสั่น

“ใครกัน! น่ากลัวจังพี่เข็ญสิริกา หนีเถอะ เร็วเข้า!”

ศรีบัวทองจุดมือไฟสาวเข้าไปในโพรงซึ่งเชื่อมต่อไปถึงถ้ำใหญ่

“นางเอ๋ย นางไม่ต้องกลัวหรอกนะ เราสงสารเจ้า เราจะขอรับเจ้าไปอยู่กับเราที่วัง”

“วัง! อะไร นี่ท่านคือ พระราชาหรือนี่...ไม่ ข้ากลัว ท่านมีทหารเต็มไปหมด ข้ากลัว”

ศรีบัวทองไม่คาดคิดว่าพระราชอาจะเสด็จมาที่นี้ นางจำขบวน
เสด็จได้ ทหารนำกล้ว ตวาดไล่ผู้คนให้หลีกทาง

“เจ้าจะกลัวทำไม เราไม่ทำร้ายเจ้าหรอก”

พระราชอาเห็นนางทั้งสอง นึกรักในทันใด น้ำเสียงอ่อนนุ่ม
ลงเมื่อเอ่ยครั้งที่สอง

นางเซกฐิภาได้ยินว่า บุรุษผู้ทรงอำนาจนั้นคือ พระราชอาถึงกับ
หุ้ผึ้ง

“ไปอยู่ที่วังหรือ...ท่านจะรับเราไปอยู่ที่วังทำไม เราเป็น
เพียงชาวป่ายากไร้

“เราจะรับเจ้าไปอยู่อย่างราชเทวีของเรา เราจะไม่ให้เจ้า
ลำบากอีกต่อไป เจ้าทั้งสองจะสุขสบาย มีข้ารับใช้...ไปกับเราเถอะ”

พระราชอาพยายามเกลี้ยกล่อมอยู่นาน นางเซกฐิภาผู้พี่เริ่ม
ใจอ่อนผนวกกับความทะเยอทะยานที่จะได้ไปอยู่ในวัง นางออก
จากโพรงมาหาพระราชอาแต่โดยดี

แต่นางศรีบัวทองไม่ยอมออกมา เพราะคิดถึงแม่หมาที่ออกไป
หากินและยังไม่กลับมา

“แม่จำ แม่อยู่ไหนหนอ แม่คงไม่รู้หรือว่า เขากำลังจะพราก
ลูกไปจากอกแม่”

ศรีบัวทองคร่ำครวญในใจ

“ศรีบัวทอง เจ้าคิดให้ดีนะ เมื่อเจ้าได้ไปอยู่ในวังจะมีตำแหน่ง
เป็นถึงราชเทวี เจ้านี้จะช่วยเหลือใครก็ได้ที่เจ้ารักและห่วงใย”

พรานป่าหว่านล้อมและเร่งเร้า

“ใช่สินะหากเราสุขสบายแม่ก็จะได้ไม่ลำบากอีกต่อไป เรา
จะได้ตอบแทนพระคุณของแม่ได้ดีกว่าอยู่ในป่า”

นางเริ่มดั่งเล

“แต่แม่จะทำอย่างไร เมื่อกลับมาไม่พบลูก แม่คงขาดใจตายเป็นแน่”

น้ำตาของศรีบัวทองไหลพราก นึกสงสารแม่ที่ต้องกลับมาพบกับโพรงที่ว่างเปล่า

“ไปกันเถอะ อย่างไรเสีย นางก็ต้องไปกับเราอยู่ดี”

พรานป่า กล่าว พลางยื่นมือเข้าไปลูงศรีบัวทองออกมาเมื่อเห็นว่าใช้เวลาช้านานแล้ว

“ซ้าก่อน ฉันขอเวลาสักประเดี๋ยวนะ”

เมื่อไม่มีทางเลือกแล้ว ศรีบัวทองกล่าวตัดบท แล้วรีบจัดหาดอกไม้บอกกล่าวเทพาอารักษ์

“สาธุ เทพาอารักษ์ เจ้าป่าเจ้าเขา ฉันขอฝากแม่หมาผู้บริสุทธิ์ด้วย ขออย่าให้แม่ได้รับอันตรายใดๆ เมื่อแม่กลับมา ขอช่วยบอกทางไปสู่วิวที่อยู่ใหม่ของคุณแม่ด้วย สาธุ”

กล่าวเสร็จจึงเดินเวียนขวา กระทำประทักษิณรอบบริเวณอันเป็นที่อยู่ของแม่สามรอบด้วยความเคารพ จากนั้นก็ขึ้นหลังช้างที่พระราชาทรงจัดเตรียมมา เดินทางมุ่งหน้าสู่กรุงพาราณสี และเมื่อถึงพระนครแล้ว พระราชาทรงสั่งให้สร้างปราสาทให้อยู่คนละหลัง เตรียมอภิเษกให้เป็นราชเทวีทั้งสองนาง

TK
park
อุทยานการเรียนรู้

ห้ำ

ตามหาลูก

ตามชาลูก

ในวันที่พระราชาก็มารับเชษฐภิกษาและศรีบัวทองนั้น แม่หมา
เข้าป่าเพื่อหากินตามปกติ เผอิญวันนั้น หากินไกลไปเรื่อย ๆ
จนหลงทางเข้าป่าลึก ยิ่งเดินยิ่งเหนื่อย

จนในที่สุด ตะวันลับฟ้า แม่หมาหมดเรี่ยวแรงจึงนอนหลับไป
ในที่แห่งหนึ่ง

คืนนั้น แม่หมาฝันไปว่ามีเสือร้ายมากวิ่งเอาลูกตาไปทั้งสอง
ข้าง พอออกติดตามหาจนไปพบลูกตาข้างขวาก็รีบนำมาใส่เข้าตา
ที่เดิม แต่กลับปวดแสบปวดร้อน เมื่อไปพบลูกตาข้างซ้าย พอเก็บ
ลูกตามาใส่ก็กลับมองเห็นแจ่มใสกว่าเดิม

แม่หมาสะดุ้งตื่นตอนใกล้รุ่ง รู้สึกวุ่นวายใจยิ่ง ลูกทั้งสองจะ
เป็นอย่างไรหนอ เมื่อไม่มีแม่อยู่ดูแล

สองวันแล้วที่แม่หมาหลงทาง สุดท้ายก็สามารถกลับมาถึงที่
อยู่เดิมได้ แต่ไม่ปรากฏแม้แต่เงาของลูก

“ลูกเอ๋ย เกิดอะไรขึ้นกับลูก! แม่ผิดไปแล้ว แม่ไม่นำไปไกลจน
หลงทางเลย”

แม่หมาฉีกตำหนิตนเอง และเดินวนรอบๆ โพรง พลัง
ดมกลิ่นตามที่ต่างๆ ในละแวกใกล้เคียง

“เอ๊ะ นี่กลิ่นคนนี่”

“...กลิ่นข้าง”

“...กลิ่นม้า”

“ข้าง ม้าและคนจำนวนมากมาทำอะไรที่นี่!”

แม่หมาถามตัวเอง แล้วออกเดินสำรวจรอบๆ วิ่งไปทางโน้น
ทิศทางนี้ที ขณะที่มีความคิดวุ่นวายสับสน

“ลูกแม่ทั้งสองจะเป็นอะไรไปหรือเปล่าหนอ...หรือว่า...
เสือจะมาคาบลูกไปกินเสียแล้ว”

ในกลางป่าลึกที่เต็มไปด้วยสัตว์ร้ายนานาชนิดเช่นนี้ คนอาจ
กลายเป็นเหยื่อสัตว์ร้ายได้ โดยเฉพาะเสือ แม่หมาขี้ฉ้อถึง
ความฝันในคืนที่ผ่านมา

“แต่... เอ ไม่มีรอยเท้าเสือเลยนี่นา มีแต่รอยเท้าข้าง...ม้า
และคนเต็มไปหมด”

“ลูกคงถูกจับตัวไปแน่ๆ...”

แม่หมาเริ่มแน่ใจจากการที่พบรอยเท้าเหล่านั้น

แม่หมาค่อยๆ ดมกลิ่นไปตามทางที่ถูกเหยียบย่ำ

เทพารักษ์ที่สถิต ณ ที่นั้น ได้ตัดสินใจให้แม่หมาดมกลิ่นและ
ติดตามรอยเท้าขบวนของพระราชินีไป

แม่หมาดมกลิ่นและตามรอยไปเรื่อยๆ ดังที่เทพารักษ์ตั้งใจ
ให้ไป

หลายวันต่อมา แม่หมาก็มาถึงกรุงพาราณสี

“โอ้โห! บ้านเมืองใหญ่โตสวยงามจริงๆ...แล้วเขาจะเอาลูกทั้งสองของเราทำไมกันที่นี่หรือ”

แม่หมายังคงสงสัยอยู่ในใจ พลังเดินวนเวียนอยู่หน้าประตูพระราชวัง ใช้จมูกดมกลิ่นตรงหน้าประตูครั้งแล้วครั้งเล่า

“กลิ่นชัดเลย!...ลูกเราถูกลักพาตัวเข้าไปในพระราชวังนี้แหละ แต่ผู้คนเยอะแยะไปหมด เราจะไปตามใครดีล่ะ แล้วจะถามว่าอย่างไร ไม่ เราจะบอกใครไม่ได้ว่าลูกเราถูกพามาที่นี่ คนจะสงสัยว่าลูกเราเป็นคนทำไม่มีแม่เป็นหมาแน่ๆ”

แม่หมาเดินกลับไปกลับมาอยู่หน้าประตูหลายเที่ยว ที่หน้าประตูมีทหารยามคอยเฝ้ารักษาการณ์อยู่ แม่หมาไม่อาจเข้าไปได้ ตาบวรวับที่ทหารถืออยู่นั้นน่าเกรงขามยิ่งนัก สีหน้าของทหารก็ดูเคร่งเครียด จึงหวะหนึ่งที่คนกลุ่มใหญ่พากันเดินออกมาจากประตูพร้อมกับทักทายทหารทั้งสองนาย

“นี่ ท่านจะออกเเวรเมื่อไหร่จะ...เห็นท่านเฝ้าอยู่หน้าประตูตั้งแต่เช้าแล้วนี่”

นางสนมคนหนึ่งร้องถามทหารทั้งสองอย่างคุ่นเคียดกัน

“อีกประเดี๋ยวก็ออกเเวรแล้วจ้ะ แม่สร้อย...แล้วจะพากันไปไหนละนั่น ยกโขยงกันมาเต็มเลย”

“ก็จะพากันไปหาซื้อของมาเตรียมงานฉลองใหญ่ซีจ้ะ”

“งานอะไรกันเหร้อจ้ะ ไม่เห็นรู้เรื่องเลย”

“ก็งานฉลองที่พระราชาทรงได้อภิเษกพระราชเทวีองค์ใหม่นะสิ ตั้งสองคนเชียวนะ...เมื่อกี๊ขบวนของพระราชาก็ไปรับมา ท่านไม่เห็นเหร้อ”

“อ้อ...เห็นแล้ว นางทั้งสองที่รับมาน่ะเหรอ ช่างงดงามมากทีเดียว สมแล้วที่พระราชาก็ทรงฉลองอย่างยิ่งใหญ่ น่ายินดีจริงๆ”

ตลอดเวลา แม่หมาเฝ้าฟังคำสนทนาของคนทั้งหมดที่หน้าประตู แล้วก็มีอาการหูตึงขึ้น ขนลุกด้วยความวิตุนิดอย่างยิ่ง

“นางทั้งสองจะเป็นใครไปไม่ได้ นอกจากลูกทั้งสองของเรา... เราจะต้องเข้าไปดูการเตรียมงาน และดูหน้าลูกหน่อยซิว่าจะมีความสุขแค่ไหน”

แม่หมาถือโอกาสที่คนกลุ่มนั้นกำลังคุยกันเพลิน รีบผลุบเข้าประตูไปโดยทันที

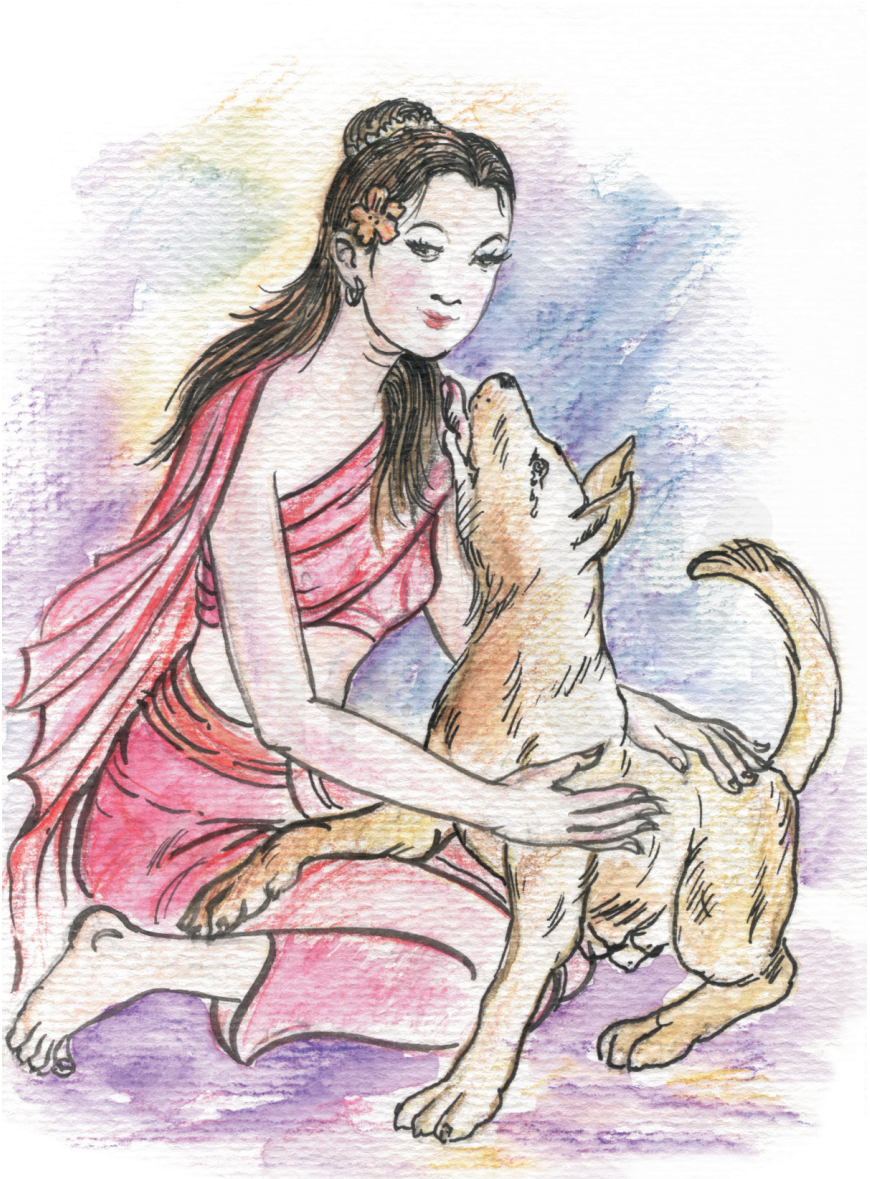

TKK
park
อุทยานการเรียนรู้

ทก
น้ำใจลูก

น้ำใจลูก

ภาพเบื้องหน้าของแม่หมา เป็นเมืองใหญ่โตและเจริญ รุ่งเรืองยิ่ง ผู้คนมากหน้าหลายตาเดินกันขวักไขว่ แม่หมาเดิน บ้างหลบซ่อนบ้างไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงปราสาทที่สร้างขึ้นใหม่ หลังหนึ่ง ได้ปราสาทมีหมาตัวหนึ่งนอนอยู่

“ปราสาทหลังนี้ช่างงดงามจริง เป็นปราสาทของใครหรือจ๊ะ”

แม่หมาถามหมาที่นอนอยู่ด้วยภาษาหมา

“อ้อ ปราสาทหลังนี้ เป็นปราสาทที่พระราชาทรงสั่งให้สร้างขึ้นเพื่อให้เป็นที่อยู่ของหญิงสาวสองคน ที่พระองค์พามาจากป่า ลึกโน้น”

หมาที่ถูกถามอธิบายยาว

“โอ สร้างขนาดนี้เชียวนะหรือ”

แม่หมาตื่นเต้น

“นี่เฉพาะพี่สาวนะ ยังมีอีกหลังหนึ่งที่ทรงสร้างให้น้องสาว อยู่โน้นแน่ะ”

กล่าวพลางปรายตาไปที่ปราสาทหลังที่อยู่ถัดไปเหมือนเป็นการชี้บอก

“เป็นบุญของลูกเหลือเกิน”

แม่หมานึกแล้วน้ำตาซึมด้วยความปลื้มปิติ

ในปราสาทของเขมรฐีกา นางกำลังสุขสำราญอยู่กับอาหารรสโอชะที่ไม่เคยได้ลิ้มรสมาก่อน

“นี่อะไรหรือ นางสนม อร่อยจริง ๆ”

เขมรฐีกาใช้มือหยิบอาหารเข้าปากดังที่เคยทำ พลางถามนางสนมที่เฝ้าคอยรับใช้อยู่รอบข้าง

นางสนมตกตะลึงในอาการกินที่ใช้มือเปิบอาหารทุกอย่างตรงหน้าอย่างมูมมามของเขมรฐีกา

“เอ๋อ..เอ๋อ...อาหารอันไหนจ๊ะ”

“ก็อันนี้แหละ ไก่ทั้งตัวเลย จัดวางมาบนผักที่สวยงามน่ากิน และก็อร่อยด้วย”

นางใช้มือชี้ไปที่ไก่อบรสอร่อย แล้วใช้มือฉีกขาไก่ออกกัดกินจนเต็มปาก

นางสนมคนหนึ่งนึกเห็นใจ สาวชาวป่าอย่างเขมรฐีกาคงไม่เคยบริโภคอาหารชั้นดีมาก่อน จึงพยายามสอนวิธีกินที่ถูกต้อง

“ใช้ส้อมนี่จิ้มเถอะจ๊ะ จะได้ไม่เลอะมือ”

“อย่ามาสอนฉันนะ! ฉันรู้ดีว่ากินยังไง แต่ฉันอยากใช้มือใครจะทำไม!”

เขมรฐีการู้สึกเสียหน้า จึงตวาดนางสนมแสดงอำนาจอย่างเต็มที่ นางสนมพากันก้มหน้าหลบอย่างเกรงกลัว แต่ในใจกลับนึกเกลียดชังเขมรฐีกา

“คนบ้านปากก็อย่างนี้แหละ คอยดูนะ ฉันจะแกล้งให้แสบที่เดียว”

เมื่อนางสนมเหล่านั้นเก็บจานที่เซกฐิวกากินเสร็จก็พากันซุบซิบวางแผนอยู่ในโรงครัว

“นิสัยแย่นี้ ใครจะไปรัก อีกหน่อยเถอะ พระราชาคงไม่ทรงโปรดหรอก”

นางสนมคนหนึ่งพูดขึ้น

“แล้วน้องสาวล่ะเป็นยังไง นิสัยเหมือนกันไหม”

สนมอีกคนหนึ่งถามขึ้นกลางวงสนทนา

“ฉันว่าก็คงเหมือนกันนั่นแหละ พี่น้องกันนี้ ก็ต้องเหมือนกัน”

“แต่ฉันว่าไม่นะ ฉันเห็นน้องสาวชอบตื่นแต่เข้าไปทำบุญใส่บาตร พูดจาก็ไพเราะ ไม่เหมือนพี่สาว”

นางสนมคนหนึ่งไปแอบเห็นศรีบัวทองที่ปราสาทของนางมาเอ่ยขึ้น

ที่ด้านนอกปราสาทของเซกฐิวกา แม่หมาได้ส่งเสียงเห่าหอนขึ้นเพื่อให้ลูกรู้ว่าแม่ตามมาหาแล้ว

เสียงเห่าหอนของแม่หมาทำให้นางเซกฐิวกา สะดุ้งโหยง เพราะจำเสียงได้

“ตายล่ะ ทำไงดี นี่ถ้าพระราชาทรงทราบความจริงว่าเป็นลูกหมา เราคงอดได้เป็นราชเทวีเป็นแน่ อย่ากระนั้นเลย เราต้องทำอย่างใดอย่างหนึ่ง ก่อนที่ความจริงจะเปิดเผย

“ทหาร!”

“พะยะค่ะ”

“ใครก็ได้ไปไล่หมาตัวนั้นที เห่าหอนอยู่ได้ รำคาญ!”

“พะยะค่ะ”

ทหารได้รับคำสั่งแล้วกรูกันเข้าทูลตีสบไล่แม่หมาเป็นพัลวัน แม่หมาทนความเจ็บปวดไม่ไหว จึงหลบหนีไปอยู่ป่าละเมาะชานเมือง

ศรีบัวทองนั่งนิ่งอยู่บนเตียง แม้จะได้เข้ามาอยู่ในพระราชวังหลายวันแล้ว ทุกอย่างแปลกหูแปลกตา และแตกต่างกับที่เคยอยู่ราวฟ้ากับดิน

เสื้อผ้าสวมใส่ที่สวยงาม ของมีค่ามากมายที่พระราชเจ้าจัดหามาให้ อาหารรสเลิศ มีคนคอยบริการ พร้อมพรัง แต่ศรีบัวทองกลับถวิลหาแต่โพรงที่เคยนอนกับแม่หมาในป่า

โพรงนั้นแม้จะคับแคบแต่ก็อบอุ่น มีแม่หมาคอยคลอเคลียอยู่ข้างๆ ด้วยความรัก ซ่างเป็นชีวิตที่มีความสุขใจโดยแท้

“ที่นี่ แม้จะสวยงาม สะดวกสบาย แต่ทำไมนะ เราจึงไม่รู้รู้สึกสบายใจเลย เราทิ้งแม่ไว้ตามลำพัง ป่านนี้แม่จะเป็นยังไงบ้างนะ... แม่จำ ลูกออกตัญญูต่อแม่เหลือเกิน”

ศรีบัวทองลุกขึ้น ออกมายืนอยู่ริมระเบียง ตาเหม่อมองไปบนท้องฟ้าที่แสนไกล พระจันทร์ดูหม่นมัว ไม่สว่างจ้าเหมือนที่เคยเห็น

“ทำอย่างไรหนอ จะได้พบแม่อีก แม่จะมาตามหาเราเจอไหม อยากให้แม่มาหาเราจังเลย”

ศรีบัวทองได้แต่รำพึงรำพัน

เช้าวันรุ่งขึ้น แม่หมากลับเข้าไปในเมืองอีกครั้ง คราวนี้ไปที่ปราสาทหลังที่สองแล้วส่งเสียงเห่าหอนขึ้น

“โธ่ๆ บรื๊ว ๗ ๗ ๗”

ศรีบัวทอง เมื่อได้ยินก็จำได้

“นั่นเสียงของแม่เรานี้!”

นางดีใจเป็นที่สุด

“แม่จำ ในที่สุดเทพารักษ์ก็ช่วยให้เราได้พบกัน”

นางรีบวิ่งลงจากปราสาทไปหาแม่ ทันทีที่พบแม่ นางรีบเข้าไปกอดร่ำไห้ด้วยความดีใจ

“คิดถึงแม่เหลือเกิน ชาตินี้ลูกคิดว่าจะไม่ได้เจอแม่อีกแล้ว”

ศรีบัวทองโอบกอดแม่พลางร้องไห้ไปพลาง จนน้ำตาเประอะขนของแม่เปียกชุ่มไปหมด

เมื่อคลายความดีใจ นางได้สั่งบ่าวไพร่ทั้งหลายว่าอย่าให้ใครทำร้ายทุบตีหมาตัวนี้ แล้วนางก็จัดหาข้าวปลาอาหารอย่างดีมาให้แม่กินอย่างอิมหนาสำราญ

“แม่จำ...แม่มีบาดแผลนี้ แม่ถูกใครทำร้ายมาหรือไม่...โธ่...แม่คงทั้งเจ็บทั้งหิวมากสินะ ดูแม่ผอมโซ่ไปทีเดียว แม่คงเดินทางหลายวันกว่าจะมาถึงที่นี่ ใช่ไหมจ๊ะ”

แม่หมาน้ำตาซึม ชบหน้าลงกับแขนของลูกสาวคนเล็กด้วยความคิดถึงอย่างที่สุด

“แม่รอที่นี่ก่อนนะจ๊ะ หลบเข้ามาในนี้หน่อยเถอะจ๊ะ เดี่ยวใครจะมาทำร้ายแม่”

ศรีบัวทองเฝ้าลูบขนแม่หมาอยู่เนิ่นนาน บางขณะก็ชบหน้าลงกับคอแม่หมาอย่างแสนรัก

“ทำยังไง จะได้อยู่กับแม่อีกนะ หนูคิดถึงแม่เหลือเกิน ไม่อยากให้แม่ไปลำบาก เวรอนถูกทุบตี”

แม่หมาอยู่กับลูกสาวคนเล็กได้ไม่นาน เพราะเกรงจะมีคนมาพบเข้า จึงได้กลับไปพักอาศัยที่ป่าละเมาะดั้งเดิม

แม่หมาได้กลับไปหาลูกสาวคนเล็กอีกหลายครั้งด้วยความคิดถึงลูก แต่ครั้งก็จะได้รับการดูแลเลี้ยงดูเป็นอย่างดี

“แม่จะ... ข้างนอกนั้นคงหนาวมาก แม่นอนในนี้เถอะหนูจะปูผ้าอุ่น ๆ ให้แม่นอน พรุ่งนี้ค่อยออกไป แต่ เอ แม่น่าจะมาอยู่กับหนูในนี้เลยนะจะ ไม่ต้องกลับไปป่าอีกแล้ว”

ศรีบัวทองอ่อนวอนแม่หมาให้อยู่ด้วยหลายครั้ง แต่แม่หมายังยืนยันที่จะกลับไปอยู่ที่โพรงดั้งเดิม เพราะไม่ยอมให้ลูกต้องเดือดร้อนในภายหลัง

แต่คราใด แม่หมาไปหาลูกสาวคนโต กลับได้รับการปฏิบัติที่ตรงกันข้าม แม่หมาถูกทำร้ายขับไล่ไสส่งอยู่เสมอ

ครั้งสุดท้าย เชษฐิกา พุดออกจากปากนางเอง

“แม่ ฉันขอร้องละ อย่ามาที่นี่อีก ฉันเป็นราชเทวีแห่งพาราณสี ฉันไม่ใช่ลูกหมาอีกต่อไป ถ้ารักตัวกลัวตาย ก็อย่ากลับมาให้เห็นหน้าอีก”

ว่าแล้วก็สั่งให้คนสนิทขว้างปาเป็นการใหญ่ เหมือนจะฆ่าให้ตายเสียตรงนั้น

“เอาเถอะจะ แม่จะไม่มารบกวนลูกอีก ขอให้ลูกมีความสุขตลอดไปนะลูก แม่ลาละ”

นางสุนัขอผละรังจากที่นั่นไป แต่ยังมีวายเหลือวกกลับมาดูลูกเป็นครั้งคราวด้วยความห่วงใย

นางเชษฐิกายินดูแม่หมาที่บาดเจ็บและวิ่งหนีไปด้วยความสะใจ

“ดี! ดีมาก เอาให้เจ็บๆ เลย จะได้ไม่ต้องมาให้เห็นหน้าอีก จะมาประจานลูกหรือใจ อยู่ป่าดีๆ ไม่ต้องเจ็บตัวไม่ชอบ จะออกมาจากป่าทำไม...ที่นั่นนะเหมาะสำหรับแม่แล้ว แม่เป็นหมาก็อยู่ส่วนหมา ส่วนฉันเป็นคน และขอสำคัญ ฉันเป็นคนสวยที่สุดด้วย สวยจนพระราชาลงเฝ้า จะแต่งตั้งให้ฉันเป็นราชเทวี”

นางเชษฐิกา ยืนผืนหวาน

“ฉันสวยกว่านางศรีบัวทองอีก ฮี...ฉันจะต้องได้ดีกว่ามัน...ฉันจะต้องได้เป็นนางอัครราชเทวีหนึ่งเดียวของเมืองพาราณสีแห่งนี้”

นางเชษฐิกา ผู้ไม่เคยใส่เสื้อผ้าอาภรณ์อันวิจิตรได้ชนเสื้อผ้าที่พระราชอาชรรณมาจำนวนหลายหีบนั้นออกมากอง แล้วหยิบผืนนั้นผืนนี้ขึ้นมาทาบและลองสวมใส่อย่างตื่นตื้นตันยินดี

อนิจจา! ลูกของแม่หมาผู้เคยดูดีมีนมของแม่หมาจนเติบโตใหญ่แต่นางกลับลืมนั้น รสหวานล้นของนมมารดา

พอได้ดีกลับลืมนพระคุณอันยิ่งใหญ่ นั้น ไม่ไยดีแม่ผู้ด้อยต่ำไม่แม้แต่จะตอบแทนด้วยข้าวสักจานหนึ่งเมื่อเห็นแม่หมาหิวโซและอ่อนแรงมาหา แถมยังสั่งคนทุบตีจนบาดเจ็บและบอบช้ำทั้งกายและใจ

ผู้คนในวังเริ่มสงสัย

“เอ ทำไม นางเชษฐิกาถึงได้เกลียดชังเจ้าหมาตัวนั้นนักนะ”

นางสนมคนหนึ่งพูดขึ้น

“หรือว่า นางจะเป็นอะไรกับหมานั้น แล้วไม่อยากให้ใครรู้เลยพยายามขบไล่ แถมทุบตีหมาอีก พวกเราต้องช่วยกันสืบให้ได้

หลายวันต่อมา เหล่านางสนมชุมนุมกันที่เดิม

“ฉันว่าแล้วใหม่ล่ะ นางต้องเป็นลูกหมาแน่ ๆ แต่ตอนนี้หมาหายไปแล้ว ไม่เห็นมาอีกเลย”

“แต่ฉันเห็นไปที่ปราสาทของนางศรีบัวทองโน่นแน่ะ”

“งั้นก็ชัดเลย นางทั้งสองเป็นลูกหมาแน่ ๆ เราไปทูลพระราชากันเถอะ”

นางสนมพากันเข้าไปกราบทูลพระราชาทันที

“พระองค์เพคะ นางทั้งสองเป็นลูกหมานะเพคะ ชาติสกุลต่ำต้อยเช่นนี้ อย่าทรงเลี้ยงไว้เลยเพคะ”

พระราชานิ่งไปครู่หนึ่ง แต่ความรักในนางทั้งสองทำให้ลังเลไม่ทรงเชื่อโดยง่าย

“พวกเจ้าเอาอะไรมาพูด!”

“จริง ๆ นะเพคะ หม่อมฉันเห็นกับตา นางศรีบัวทองนะรักหมามาก เวลาหมามาหา จะเอาข้าวน้ำให้กินประจำเลยเพคะ แต่นางเขมูจิกากลับพยายามขบไล่ทุบตีหมา คงกลัวพระองค์จะทรงทราบเพคะ”

“เอาเถอะ แล้วเราจะถามนางเอง พวกเจ้าไม่ต้องกังวลไปหรอกไปได้แล้ว”

แม้คำพูดเพ็ดทูลของนางสนมจะไม่มีน้ำหนักมากนัก แต่พระราชาทรงคิดอยากทดสอบนางทั้งสองดูว่าความจริงเป็นอย่างไร

๐๐๐๐๐

เจ็ด

ร่างวิสกัตัญญ

รางวัลกตัญญู

นับแต่วันที่ได้ยินคำพูดของเชษฐิกา แม่หมามีได้ย่างกรายไปสู่ปราสาทของลูกสาวคนโตอีกเลย ความรู้สึกในใจของผู้เป็นแม่ไม่เคยคิดเกลียดชังลูก ขอให้ลูกมีความสุข แม่ก็พร้อมจะทำได้ทุกอย่าง ขณะเดียวกันเมื่อเห็นศรีบัวทองยังมีความสุขที่ได้พบเห็นตนเอง แม่หมาจึงยังคงแวะเวียนไปหาเสมอมา

“แม่จ๊ะ แม่อย่าเที่ยวไปเที่ยวมาอีกเลย มาอยู่กับลูกเถอะนะ”
ศรีบัวทองกอดและลูบขนแม่ พร้อมกับอ้อนวอนอีกครั้ง แม่หมาเลียแขนลูก แสดงอาการยินยอม

ลูกสาวคนเล็กซ่อนแม่ไว้ในที่ลับตาคนภายในห้องนอนของตนเอง พร้อมจัดที่นอนอันอบอุ่น เมื่อมีโอกาส นางได้เอ่ยปากขอพระราชทานพระทานหีบไม้ขนาดใหญ่ประมาณสี่ศอกให้ใบหนึ่ง โดยบอกว่าเอาไว้เก็บสมบัติ เมื่อพระราชทานหีบให้ นางก็เอาแม่หมาเข้าไปอาศัยในหีบและดูแลเลี้ยงดูเป็นอย่างดี

ต่อมา สิ่งหนึ่งที่สร้างความกังวลให้กับศรีบัวทองไม่น้อย คือ เกรงว่าพระราชาก็ทรงขอดูสมบัติในหีบไม้ที่พระองค์ประทาน ให้ และแน่นอน ถ้าทรงเปิดหีบจะต้องเจอแม่หมา มิใช่สมบัติ ดังที่นางบอก

และแล้ว วันนั้นก็มาถึง เมื่อพระราชาникถึงเรื่องแม่หมา และสงสัยเกี่ยวกับหีบสมบัติของศรีบัวทอง

“น้องหญิง สมบัติในหีบ คงมีไม่น้อยสินะ ขอเจ้าพี่ชมหน่อย ได้ไหม”

“แต่...”

“ไม่ต้องแต่อะไรอีกแล้ว ขอชมชนิดเดียว”

พระราชายังสงสัยมากขึ้น รบเร้าจะเปิดดูในหีบให้ได้
“คะ...ได้ เพคะ”

พระราชามิพนพระพักตร์ไปสบตากับเสนานายหนึ่ง ซึ่งเขาก็ทราบสัญญาณ เขาบรรจงเปิดฝาทหีบออกพลันสายตาของเขาก็ลุกวาว

“ทอง!”

“ทองทั้งนั้นเลย พะยะคะ”

พระราชาทรงเปลือยตะลึงไปครู่หนึ่ง แล้วรีบสงวนท่าที ด้วยการตรัสถามนางต่อ

“สมบัติมากมายขนาดนี้ น้องหญิงได้มาจากไหนหรือ”

“จากภูเขาคู่ที่เคยอาศัยอยู่เพคะ”

ศรีบัวทองนิ่งไปครู่หนึ่ง แล้วจำต้องโกหกออกไป

“อืมม... แล้วนี่เอามาหมดหรือยังล่ะ”

“ยัง เพคะ”

ศรีบัวทองหลุดปากพูดอีกครั้ง พุดจบก็ใจเต้นถี่ กลัวเรื่องจะบานปลาย

เมื่อทรงทราบดังนั้น พระราชาเสด็จกลับลงจากปราสาทด้วยความปิติยินดี

พระราชาสเด็จใจไปแล้ว ทิ้งไว้แต่ความมุงนงให้กับศรีบัวทอง นางเปิดหีบดูแล้วดูอีก ในหีบเต็มไปด้วยทองคำ

“แล้วแม่ล่ะ”

นึกถึงตอนนี้ น้ำตานางไหลพราก

“แม่อยู่ไหน...ใครเอาแม่ไป ทำไมจึงมีแต่ทอง...แม่...แม่จ๋า”

นางคร่ำครวญปริ้มว่าจะขาดใจ และหมดสติไปในที่สุด

ขณะนั้น เทพารักษ์ทั้งหลายที่ตามมารักษานางได้ช่วยกัน บันดาลให้นางกลับฟื้นคืนสติมาดังเดิม แล้วเล่าให้นางฟังว่า ก่อนหน้าที่พระราชาก็เสด็จมานั้น แม่หมาได้สิ้นใจตายเพราะ หมดอายุขัยไปแล้ว ซากของแม่หมานั้น พระอินทร์ได้นำไปแปลงศพ แล้วเนรมิตทองคำมาใส่หีบแทน

ศรีบัวทองทราบดังนั้น จึงจัดดอกไม้รูปเทียนกระทำการสักการะ บูชาวิญญานแม่ ด้วยความเคารพนอบน้อม

เจ็ดวันต่อมา พระราชาได้เสด็จมาถามว่าสมบัติที่เหลือบน ภูเขา ควรจะไปเอาอีกเมื่อใด นางก็ทูลว่า แล้วแต่พระองค์จะพิจารณา พระราชาจึงกำหนดว่าอีกห้าวัน จะให้นางนำพลโยธาขึ้นภูเขากลับไปเอา สมบัติ

ครบกำหนดห้าวันแล้ว พลโยธาและขบวนช้างม้าออกเดินทาง สู่ป่าโดยการนำของศรีบัวทอง ตลอดระยะเวลาที่เดินทาง นางรู้สึก ไม้สบายใจที่โกหกพระราชาและรู้สึกกลัวกลุ่มไม้ธนูจะไปเอาทอง ที่ไหน

“สุดท้าย ความตายน่าจะเป็นทางออก”

นางนึกในใจตลอดเวลา

หลังจากพาขบวนไพร่พลเดินวกไปวนมา จนใกล้ค่ำของวันที่ สามแห่งการเดินทาง ขบวนพลโยธาก็ไปถึง ทุกคนเหนื่อยล้า ช้างม้าหิวโหย ความมืดเริ่มโรยตัวปกคลุมบริเวณป่า นางให้พักขบวน ไว้ ณ เเชิงเขา ส่วนตัวของนางขอขึ้นไปหาที่ซ่อนสมบัติก่อน ความจริงแล้วนางต้องการหาทางออกให้กับตนเอง

ศรีบัวทองเดินขึ้นไปถึงโพรงอันเคยเป็นที่อยู่ของแม่ นางเก็บดอกไม้ขึ้นไปกราบไหว้บูชา

“สาธุ แม่เจ้า วิญญาณแม่อยู่ไหน ลูกกลับมากราบแม่...”

“คราวนี้ลูกทุกข์ใจเหลือเกิน ลูกโกหก แล้วลูกก็ไม่มีทางออก ไດเลยแม่เจ้าช่วยลูกด้วย ลูกจะทำอย่างไรดี”

“ลูกจะไปตามหาแม่”

“รอลูกด้วย”

คืนนี้แสงจันทร์ส่องสว่าง กลางไพรสงบสงัด ลมดีกพัดกราว

มาเป็นระยะๆ เสียงหมาป่าหอนรับกันมา แต่ไกล คล้ายแม่หมาจะส่งเสียงเพรียก เรียกเร่งผ่านเพลงไพร

ศรีบัวทองละจากโพรง เลาะเลียบเหนือลำห้วยมองหาเหวลึกเพื่อฝากร่าง นางเดินขึ้นเหนือชะง่อนผาแห่งหนึ่ง เบื้องล่างเป็นแอ่งลึกแลละลิว

“ลาก่อนผู้คนที่เคยเมตตา พระราชาผู้อารี พี่เชษฐิกา น้องลาก่อน”

ร่างบอบบางโลดลงสู่เบื้องล่างอย่างรวดเร็ว

“บ๊ีบ!”

“โอ้วววว...”

เสียงร้องโหยหวนดังมาจากก้นเหว

ไม่ใช่เสียงร้องของหญิงสาว หากเป็นเสียงแหบห้าวของหญิงค่อนข้างมีอายุ ฟังแล้วเหมือนมิใช่มนุษย์

“แก...แกเป็นใคร โอ๊ย...”

“โอว...น้ำหนองไหลแล้ว”

“ชะ...ช่วยกตผีหน่อย”

“โอว...”

ร่างที่ปรากฏต่อหน้าศรีบัวทองเป็นร่างใหญ่ของนางยักษ์ผีเสื้อห้วย ที่ปั้นแอมแปร์ประอะเลอะเทอะด้วยเลือดหนอง นางกระโดดลงมาถูกจุดที่ฝีกำลังสุกเต็มที่พอดี ผีแตก หนองไหล ความทุกข์ระทมจากความเจ็บปวดฝืดค่อยๆ คลายไปที่ละน้อย

ศรีบัวทองขยับเข้าไปช่วยบีบกดไล่น้ำหนองออกให้เหือดแห้งไป

“ขอบใจ...ขอบใจเจ้าจริงๆ”

นางยักษ์ผีเสื้อห้วยกล่าว แล้วลุกขึ้นบิดกายซ้ายขวา

“ข้าป่วยเป็นผีมานาน ได้รับความทุกข์ทรมานมาก สอง สามวันมานี้ ฝีกำลังสู้ พิชผีอีกเสบทำให้ข้าล้มป่วยลงถึงขั้นนอนซม ไปไหนมาไหนไม่ได้ ข้านอนอยู่ตรงนี้มาสามวันแล้ว พอดีเจ้ามาทำให้ข้าหายป่วยแท้ๆ”

“แล้วเจ้าละ ทำไมมาอยู่กลางป่าอย่างนี้”

นางยักษ์ผีเสื้อห้วยถามด้วยความสงสัย

ศรีบัวทองเล่าความจริงให้นางฟังตั้งแต่ต้นจนถึงต้องคิดกระโดดเหวตาย

“ฉันไม่รู้จะอย่างไร ถ้าพระราชาทรงทราบว่าฉันโกหกพระองค์คงเสียใจ และถ้าทรงขับไล่ออกจากเมือง ฉันจะไปพึ่งพาใครที่ไหน” นางเล่าจบก็ร้องไห้

“เออละ... ใ้เรื่องสมบัติแค่นี้ มันไม่ใช่เรื่องใหญ่โต ข้ามีทรัพย์สมบัติที่ฝังอยู่อีกมาก เอออย่างนี้ เพื่อเป็นการทดแทนคุณที่เจ้าทำให้ข้าพ้นจากความทุกข์ทรมาน ข้าจะมอบทองคำให้เจ้าน้อยแล้วแต่เจ้าจะพอใจ ดีไหมละ”

นางยักษ์ผีเสื้อห้วยกล่าวพร้อมกับลั่นเสียงหัวเราะเอิกอ้ากด้วยอารมณ์ที่เป็นสุข

“ฉันไม่ได้มีบุญคุณมากมายขนาดนั้น และก็มิได้ตั้งใจด้วยฉันรับไว้ไม่ได้หรอกจ้ะ”

“รับไว้เถอะ ถือเสียว่า ข้าบูชาลูกกตัญญูก็แล้วกัน นะๆ”

ศรีบัวทองอ้าอึ้ง และรับไว้ด้วยความซาบซึ้งใจ

ฟ้าจวนสว่างแล้ว เสียงไก่ป่าขันกระชั้นถี่ ศรีบัวทองรำลือนาง
ยักษ์ผีเสื้อห้วย แล้วลงจากเขา

เหล่าไพร่พลส่วนหนึ่งขึ้นไปชนทองคำจากลำห้วยตามที่ศรีบัว
ทองได้บอกตำแหน่งไว้ แล้วนำกลับไปสู่พระนคร โดยนางแบ่งทองคำ
ส่วนหนึ่งให้ไพร่พลทุกคนอย่างทั่วถึง และส่วนหนึ่งได้ทูลถวาย
พระราชทาน เพื่อเก็บเข้าท้องพระคลังต่อไป

พระราชทานทรงปลื้มพระทัย ทรงยกย่องชื่นชม และได้
ประกาศแต่งตั้งศรีบัวทองเป็นอัครราชเทวี ในเวลาต่อมา

TK
park
อุทยาน
หวางซาป
แปด
ยูน

นางขบ

ข่าวการไปเอาทองคำอันมีค่ามหาศาลของศรีบัวทองแพร่สะพัดไปทั่วเมือง ชาวเมืองต่างชื่นชมและสรรเสริญในบุญบารมี ทำให้เชษฐิกาผู้ที่เกิดความอิจฉาริษยา ร้อนรนจนอยู่ไม่ได้ วันหนึ่งนางเก็บความรู้สึกที่บาดลึกในใจแอบไปถามน้องสาวว่าทำเช่นไรจึงจะได้ทองคำ ศรีบัวทองเล่าความจริงให้ฟังโดยมิได้ปิดบัง อำพราง

เชษฐิกากระหึ่มยิ้มอยู่ในใจ

“เรื่องง่าย ๆ อย่างนี้ ใครก็ทำได้ คอยดูนะ ฉันจะทำให้ทุกคนเห็นว่าฉันเหนือกว่า”

เมื่อโอกาสเหมาะ เชษฐิกาขึ้นไปกราบทูลให้พระราชอาชญาพานหีบที่ใหญ่กว่าหีบใส่สมบัติของศรีบัวทอง โดยให้เหตุผลว่า ยังมีทรัพย์สมบัติอีกมากที่คงค้างอยู่บนเขา นางอาสาจะไปเอามาบรรจุหีบให้เต็ม ขอเพียงพระองค์จัดเตรียมหีบและจัดขบวนติดตามให้ด้วย

พระราชอาชญาสั่งให้จัดเตรียมหีบใบใหญ่และจัดไพร่พลให้ตามที่นางต้องการ ขบวนไพร่พลเดินทางไปถึงเชิงเขาในเวลาพลบค่ำ

เชษฐภิกษาให้ขบวนตั้งเฟิงพัก ณ บริเวณนั้น สำหรับตัวเองได้
ขึ้นเขาไปตามลำพัง

นางเดินทางขึ้นไปถึงโพรงที่เคยอยู่อาศัยมาตั้งแต่เล็กจนโต โพรง
นั้นลึกเข้าไปใต้เงื้อมหินมืดซิด ภาพแห่งความหลังปรากฏขึ้นในมโนนึก

ภาพเด็กน้อยสองคนกำลังดูนมแม่หมา

ภาพแม่หมาเลียเด็ก

ภาพเด็กหญิงไม่ได้ใส่เสื้อผ้าและร่างกายสกปรกอมมแมม

ภาพหญิงสาวที่ขาดไร้ซึ่งเสื้อผ้าอาภรณ์อันควรได้ตกแต่งในวัยสาว

ภาพชาวบ้านชายตามองอย่างเย้ยหยันแกมสมเพทเวทนา

เชษฐภิกษาไม่อยากจะเห็นภาพเหล่านี้

“ฉันเกลียด! เกลียดความเป็นอดีตของฉัน”

“ฉันไม่ใช่ลูกหมา!”

“ฉันเป็นราชเทวี!”

นางหอบไปไม้แห้ง แขนงไฟใส่เข้าไปในโพรง ใส่พลังสงบไป
พลังจนเต็มแล้วจุดไฟเผาทันที

กลุ่มควันไฟลอยโขมงขึ้นชั่วขณะในไม่ช้าเปลวไฟก็ติดพริบขึ้น
ลุกโชติช่วงสว่างจ้าไปทั่วบริเวณผาสามเส้า

“อดีตอันน่าเกลียดจงมอดไหม้!”

“ฉันจะลบภาพอดีตของฉันให้หมดไปจากใจ ใครก็จะต้องไม่รู้
ว่าฉันเคยอยู่ที่นี้ อยู่กับแม่หมา แสนจะ น่าทุเรศ!”

“จบสิ้นกันเสียที!”

คืนนี้ฟ้าดำ พระจันทร์ดับ พยับเมฆมืดมัว แมกไม้ยืนหนึ่งไม่ดิงใบ
มนต์ไพรสะกดสรรพสิ่งให้หนึ่งไปสิ้น

เขมูฐิกาเดินได้บนสันห้วย พยายามสอดสายตาหาเหวลึกที่
ศรีบัวทองบอกไว้ กระทั่งไปพบชะง่อนผาที่น้องสาวเคยกระโดดลง

“สาธุ ขอให้กระโดดถูกลงนงายักษ์ผีเสื้อห้วยด้วยเถิด ฉันจะขอ
ทองคำเยอะๆ”

นางกล่าวพร้อมกระโดดดิ่งลงเหวทันที

“ปึก!”

“โถ้ย!”

เสียงร้องด้วยความเจ็บปวดดังขึ้น เป็นเสียงของนางยักษ์ผีเสื้อ
ห้วยนั่นเอง

“แกเป็นใคร บังอาจมากระโดดถูกตัวข้า”

นางยักษ์ผีเสื้อห้วยโกรธจนตัวสั่น เพราะถูกนางเซกฐิกากะโดด
ลงมาถูกแผลที่เพิ่งจะหาย

“นางผีเสื้อห้วย ไซ้แล้ว ศรีบัวทองบอกข้าว่าท่านมีทองคำเยอะ
เยอะ ขอทองคำให้ข้าเถอะ ให้หมดเลยนะ มีเท่าไรเอามาให้ฉันหมด
เลยนะ”

นางยักษ์ผีเสื้อห้วยเห็นค้ำหน้าของเซกฐิกาคล้ายกับศรีบัวทอง
ก็นึกงง

“เจ้าคงเป็นพี่สาวของศรีบัวทองล่ะสิ...เจ้าจะเอาทองคำไปทำไม
เยอะเยอะ”

แต่นางยักษ์ผีเสื้อห้วยก็ยังโกรธอยู่ดีที่นางกระโดดลงมาถูกแผล
ที่กำลังจะหาย ทำให้รู้สึกเจ็บขึ้นมาอีก

“ข้าจะเอาทองคำไปถวายพระราชา ข้าต้องการเยอะๆ แล้ว
พระราชาจะได้แต่งตั้งให้ข้าเป็นอัครราชเทวีข้าจะต้องเป็นหนึ่งใน
ใคร ฮะๆๆ ไปเอาทองคำมาให้ข้าเถอะนางผีเสื้อห้วย”

“แก คนโลกคนอย่างแกไม่ควรได้ทองคำจากข้า อีกอย่างแก
ทำให้ข้าเจ็บแผลที่กำลังจะหายขึ้นมาอีกแกต้องตายเท่านั้น”

นางยักษ์ผีเสื้อห้วยขยายตัวให้ใหญ่ขึ้นจนน่ากลัว

“แกรนหาที่ตายแท้ๆ”

เซกฐิกาถอยกรูด

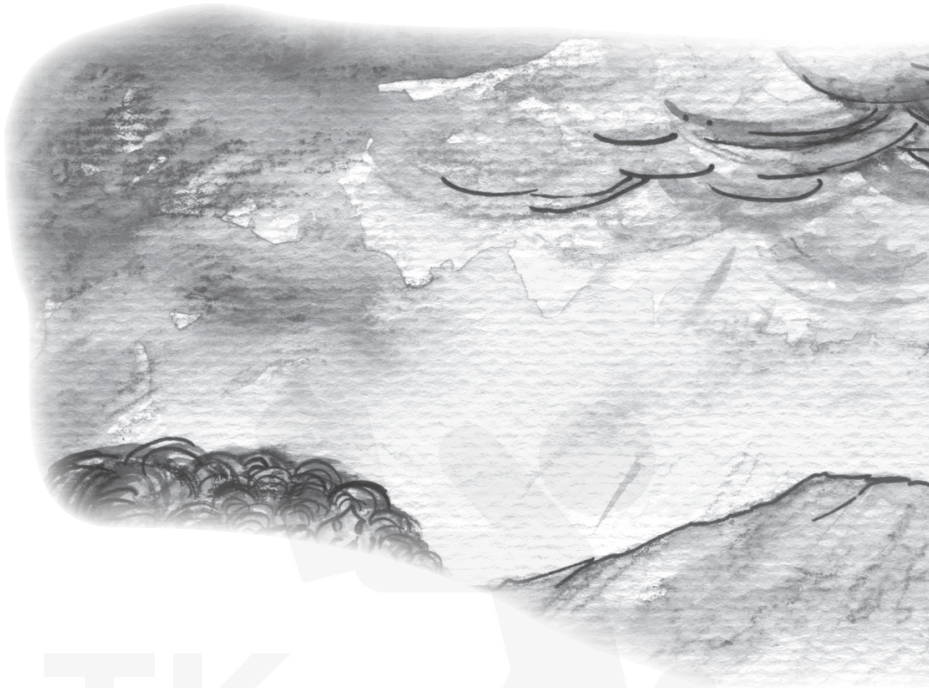
“อย่านะ อย่าทำอะไรฉันนะ ฉันขอแค่ทองคำ
เท่านั้น แล้วฉันก็จะไป นะนางผีเสื้อห้วยนะ”

นางเชษฐีกามองหาสิ่งที่จะใช้เป็นอาวุธต่อสู้กับนางยักษ์
ผีเสื้อห้วย พลันสายตาเหลือบแลเห็นท่อนไม้ขนาดเหมาะมืออันหนึ่ง
นางถลาเข้าไปเก็บท่อนไม้นั้น กำแน่นไว้ในมือ

นางยักษ์ผีเสื้อห้วยอย่างสามขุมเข้าหานางเชษฐีกา นัยน์ตา
ของมันลุกวาว จ้องเขม็งมาที่นางเชษฐีกา

“พลั๊ก ๆ ๆ”

นางเชษฐิกาหวดท่อนไม้ในมือเข้าเต็มหน้าของนางยักษ์ผีเสื้อ
ห้วยสองสามครั้งติดกัน

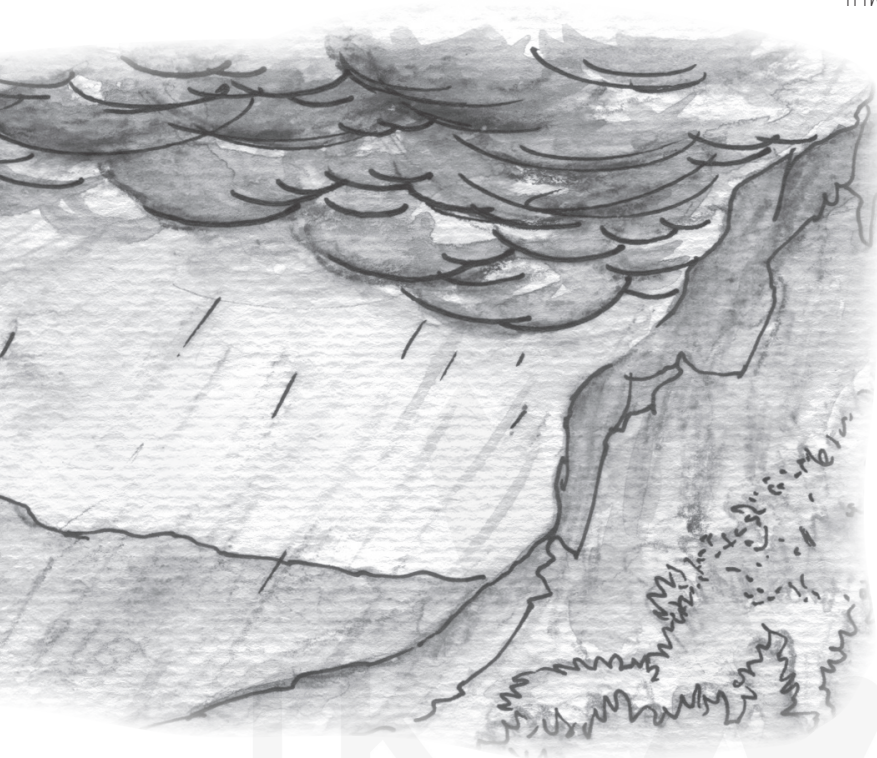
แต่นางยักษ์ผีเสื้อห้วยรูปร่างใหญ่โตกลับไม่สะทกสะท้าน
ร่างของมันยังคงย่างเข้ามา เข้ามาจนใกล้ นางเชษฐิกา

“ฮีม! นางคนชั่ว...นางคนโลภ...นางคนบาป...แกต้องตาย
มาเป็นอาหารของข้าเสียเถอะ!”

นางเชษฐิการ้องโหยหวน ดิ้นทุรนทุรายด้วยความเจ็บปวด
วววววววววววว..

พยับฝนฟุ้งกระจาย สายฟ้าฟาดเปรี้ยง พายุกระหน่ำโบย
ดังจะขี้น้ำให้แหลกลาญ

น้ำป่าจากลำห้วยพุ่งหลากลงเขา ไพร่พลขบวนช้างม้าที่มากับ
นางเชษฐิกาตื่นตระหนกอกสั่น สายน้ำยิ่งหลากแรงเชี่ยวกราก

ผู้คนช่างม้าตะเกียกตะกายหนีเอาตัวรอด บ้างก็ถูกน้ำพัดพาไหลไปตามกระแส บ้างก็ติดคาอยู่กับกิ่งไม้ใหญ่ที่ยืนต้นแกร่งต้านกระแสน้ำ

ฟ้าพิโรธครวญครางดังครืนครื้น ไม่มีคนผู้โลกได้สมบัติจากป่าไปแม้เพียงคนเดียว นางบาปได้รับผลตอบแทนจากความไม่รู้ คุณมารดาผู้มีชาติกำเนิดต่ำต้อย คนดีเท่านั้นที่ยังอยู่สร้างผลบุญต่อไป

ประวัติย่อผู้เขียนเรื่อง

นายสนั่น ธรรมธิ

การศึกษา

- สำเร็จการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบาลีเตรียมอุดมศึกษา มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วัดมหาธาตุวรราชรังสฤษฎ์ กรุงเทพฯ ปีการศึกษา 2523
- สำเร็จการศึกษาปริญญาศึกษาศาสตรบัณฑิต เอกมัธยมศึกษา สาขา ภาษาไทย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2529
- สำเร็จการศึกษาปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขา ภาษาและ วรรณกรรมล้านนา ปีการศึกษา 2548

ปัจจุบัน

นักวิชาการการศึกษา 6 สำนักส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โทรศัพท์ 053-943-636, 081-746-1627

งานวิจัย

- รูปคำภาษาเชียงใหม่และภาษากรุงเทพฯ : การศึกษาเปรียบเทียบ ร่วมกับ ดิเรกชัย หัทธนะสิน, คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (2530)
- โครงการชำระปฏิทินและหนังสือปีใหม่เมืองล้านนา (หัวหน้าคณะวิจัย) โดยการสนับสนุนของ กองทุนสนับสนุนงานวิจัย (สกว.) พ.ศ. 2546

หนังสือ

- อักษรพิเศษในภาษาล้านนา, โครงการศูนย์ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (2534)
- ยุตตสาระ หนึ่งในอักษรพิเศษล้านนา, ชมรมพื้นนรีตรอยล้านนา วัดอุโมงค์ สอนพุทธธรรมเชียงใหม่โดยการสนับสนุนของกองทุนมูลนิธิ ดร.ไพรัช- ดร.สุภาพ เดชะรินทร์ (2543)
- ไคลงนิราศระยะทางเมืองนครเชียงใหม่, สำนักส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- การทำนาแบบโบราณล้านนา, สภาวัฒนธรรมจังหวัดเชียงใหม่ (2543)
- มื้อจันทร์-วันดี (2543)
- รัตเก่า รอยหลัง (2544)
- ฟ้อนเชิง, โสงเฮียนสืบสานภูมิปัญญาล้านนาร่วมกับสำนักส่งเสริม ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (2544)
- สุภาษิตคำคร่าว, สำนักส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (2549)

๐๐๐๐๐

ประวัติย่อผู้วาดภาพประกอบ

นายวิทยา พลวิฑูลย์

๐๐๐๐๐

เกิดวันพุธที่ ๑๗ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๒๘

ที่อยู่ ๑๔๘/๑ หมู่ที่ ๔ ตำบลท่าผา อำเภอเกาะคา

จังหวัดลำปาง ๕๒๑๓๐

ประวัติด้านการศึกษา

- ระดับชั้นประถมศึกษา จบการศึกษาจากโรงเรียนพินิจวิทยา ลำปาง
- ระดับชั้นมัธยมศึกษา จบการศึกษาจากโรงเรียนมัธยมวิทยา ลำปาง
- ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ จบการศึกษาจากวิทยาลัย อาชีวศึกษาลำปาง
- ระดับปริญญาตรี กำลังศึกษาอยู่สาขาศิลปะไทย คณะวิจิตรศิลป์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ผลงานที่สำคัญ

๑. ได้รับรางวัลชิงถ้วยพระราชทานสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ ในการประกวดวาดภาพศิลปะป็นรุ่นเยาว์ ในปีพ.ศ.๒๕๔๗
๒. เป็นนิสิตวิทยากรสอนดนตรีพื้นเมืองให้กับเยาวชนโรงเรียนต่างๆ
๓. ร่วมโครงการเยาวชนสร้างสรรค์ไทย ครั้งที่ ๕
๔. นิทรรศการงานแต้มสี ตีเส้น เล่นเดิน ครั้งที่ ๑๓
๕. นิทรรศการงานแต้มสี ตีเส้น เล่นเดิน ครั้งที่ ๑๔
๖. นิทรรศการจิตกรกรรมไทยประเพณี ครั้งที่ ๕
๗. ได้แข่งประชันลายไทยเป็นแชมป์ ๕ สมัยในรายการคุณพระช่วย ทางช่อง ๙ อสมท.
๘. ได้ไปเผยแพร่ศิลปะวัฒนธรรมล้านนา ณ เมืองฮูสตัน นครรัฐเทกซัส ประเทศสหรัฐอเมริกา ในปี พ.ศ. ๒๕๔๘
๙. ได้ไปเผยแพร่ศิลปะล้านนา ณ เมืองยี่หลาน ประเทศไต้หวัน ในปีพ.ศ. ๒๕๔๙
๑๐. ได้ไปเผยแพร่ศิลปะล้านนา ณ เมืองโจนส์เบอร์ก ประเทศแอฟริกาใต้ เมื่อปี ๒๕๔๘
๑๑. ผลงานวิจัยเรื่อง “ลวดลายตุลของจังกโปประดับองค์พระธาตุลำปางหลวง”
๑๒. ได้รับรางวัลนักศึกษายอดเยี่ยม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ประจำปีการศึกษา ๒๕๔๙
๑๓. ได้รับรางวัลนักศึกษา รางวัลพระราชทานสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ ประจำปีการศึกษา ๒๕๕๐

เปิดโลกกว้างแห่งการเรียนรู้ บนรากฐานภูมิปัญญาท้องถิ่น

การจัดตั้งอุทยานการเรียนรู้ส่วนภูมิภาค เป็นภารกิจสำคัญประการหนึ่งของสำนักงานอุทยานการเรียนรู้ (TK park) เน้นการถ่ายทอดบทเรียนการจัดการการเรียนรู้ภายใต้บริบทวัฒนธรรมและความสนใจที่สอดคล้องกันของคนในท้องถิ่น เพื่อกระจายโอกาสให้เด็กและเยาวชนไทยสามารถเข้าถึงการเรียนรู้ได้อย่างมีความสุข

โครงการนิทานพื้นบ้าน 4 ภาค เป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินงานเพื่อจัดตั้งอุทยานการเรียนรู้ส่วนภูมิภาค โดยจัดทำเนื้อหาสาระในรูปแบบที่เด็กและเยาวชนสนใจ ซึ่งสามารถสื่อให้เห็นความเป็นตัวของตัวเอง ได้รับรู้ถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมอันล้ำค่าในท้องถิ่น รวมทั้งการรักษาและสืบทอดมรดกดีเด่นแห่งนิทานพื้นบ้าน

หนังสือชุดนิทานพื้นบ้าน 4 ภาค ประกอบด้วยนิทานภาพสำหรับเด็กอายุไม่เกิน 9 ปี และวรรณกรรมสำหรับเด็กอายุ 10-18 ปี สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ดำเนินการจัดพิมพ์แล้วเสร็จ และกระจายเผยแพร่ทั่วประเทศแล้ว ดังนี้

นิทานภาพภาคใต้

- จำนวน 6 เรื่อง
- จารอเกียด
- เมืองนำอยู่ที่หนูรัก
- ไก่โกนมูลี่
- เปาะแซเตาะกับขามะ
- ไข่นุ้ยกับแพะน้อยในวันฮารีรายอ
- ซิงอ : เจ้าป่าผู้กล้าหาญ

วรรณกรรมเยาวชนภาคใต้

- จำนวน 6 เรื่อง
- ซาไก
- พระเศวตสุรคชาธาร
- รายขอชอแน
- จาโต : เล่ห์กลบนกระดาน
- วัดถ้ำคูหาภิมุข
- แดนคนธรรพ์

นิทานภาพภาคเหนือ

- จำนวน 5 เรื่อง
- ห้าสหายปราบยักษ์
- เชียงใหม่เมืองบุญ
- เพลงละอ่อน
- พี่ฉอ...ไก่ผู้พิชิตพระอาทิตย์
- ดาววีไก่อ้อย

วรรณกรรมเยาวชนภาคเหนือ

- จำนวน 7 เรื่อง
- ผู้เฒ่าเล่าไว้
- กำฟ้าบัวทอง
- จันตะคาด
- หมาขนคำ
- นิทานของอุ๊ย
- อ้อมล้อมต่อมคำ
- ผีม้าบ้อง

นิทานภาพภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

- จำนวน 5 เรื่อง
- ช้างดื้อ
- อีเก็ง...เดือนดาว
- เมืองมหาสารคาม
- เสียงฮัก เสียวแพง
- ฮีตสิบสอง

วรรณกรรมเยาวชนภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

- จำนวน 7 เรื่อง
- ผีผีปั้ง
- ผจญภัยเมืองฟ้าแดด
- สิ้นไซ
- ตำนานขลุ่ยกับนางอ้ว
- อภินิหารบาดาลนคร
- เรื่องเล่าเจ้ากำฟ้า
- ทำว้อหล้อ

แม่หมาบรรจงเลี้ยงร่างของลูกน้อย ซึ่งเกิดเป็น
มนุษย์เพศหญิงทั้งสองด้วยความรักและทะนุถนอม
“ฉันจะเลี้ยงดูลูกน้อยทั้งสองให้ดีที่สุด”
แม่หมาเฝ้าอยู่เฝ้าใจ แล้วกลับไปด้วยความอ่อนเพลีย

ชุดวรรณกรรมเยาวชนพื้นบ้าน
สำหรับเด็กและเยาวชนอายุ 9 ปี ขึ้นไป

ISBN 978-974-287-730-9

9 789742 877309

100 .-